

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114209247
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7114209247.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcu: EX CREDIT, a.s. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 36 572 586, zast. WERNER & Co, s.r.o. so sídlom Bratislava, Žltá 2/F, IČO: 36 869 643, proti žalovanému: T. B. K. I., súdny exekútor so sídlom C., J. 3, T.: 17072735, zast. Advokátska kancelária Hopferova s.r.o., so sídlom Košice, Bajzova 2, IČO: 47 254 220, za účasti: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Bratislava, Štefánikova 17, IČO: 31 595 545, v postavení intervenienta na strane žalovaného, zastúpenej Mgr. Daliborom Tverďákom, advokátom so sídlom Košice, Krmanova 1, o zaplatenie 37.521,- € s prísl. a iné, o odvolaniach strán a intervenienta proti rozsudku 17C/178/2014-3148 zo dňa 27.6.2019 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.) tak, že žalobu o zaplatenie sumy 192,20 € zamietá.

Z r u š u j e rozsudok vo výroku (V.), ktorým súd vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 zamietol.

Vo výrokoch o nároku strán a intervenienta na náhradu trov konania mení napadnutý rozsudok tak, že priznáva žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom:
I. konanie o žalobe v časti o zaplatenie sumy 3.638,92 € zastavil,
II. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 192,20 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a
III. žalobu zo dňa 7.4.2014 v prevyšujúcej časti zamietol.
IV. Vo vzťahu k žalobe žalovanému a intervenientovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.
V. Vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 zamietol a
VI. žalovanému zo vzájomnej žaloby priznal nárok na náhradu trov konania vzájomnej žaloby voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe podanej na súde dňa 7.4.2014, ktorou sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 37.521,- € na tom skutkovom základe, že žalovaný ako súdny exekútor v exekúciách vedených na podklade ním (žalobcom) v postavení oprávneného podaných návrhov na vykonanie exekúcie, prijal od povinných finančné plnenia, ktoré následne žalobcovi nepoukázal, pričom mu vystavil faktúry, ktorými fakturoval náklady za súdne poplatky za udelenie poverení na vykonanie exekúcie

zaplatené v exekučných konaniach v celkovej výške 37.521,- € s tým, že nárok v zmysle faktúr žalovaný započítal voči pohľadávkam žalobcu ako oprávneného na vyplatenie exekútorom od povinných prijatých plnení v exekučných konaniach. Na započítanie žalovaný „použil“ svoje pohľadávky z faktúr č. XXXXXXX, č. XXXXXX, č. XXXXXX, č. XXXXXX a č. XXXXXX a vlastné záväzky voči žalobcovi v celkovej výške 38.641,03 €, pričom zostávajúcu sumu 1.120,03 € žalobcovi zaplatil. Žalobca započítanie vzájomných pohľadávok vo výške 37.521,- € neuznal, preto vyzval žalovaného na vydanie plnenia vymoženého v exekúciách, ktoré žalovaný protiprávne započítal a žalobcovi ho nezaplatil. Po právnej stránke žalobca uplatnený nárok odôvodňoval s poukazom na ust. § 33 ods. 1, § 36 ods. 8, § 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku a prechodné ustanovenia § 243b ods. 2 a § 243b ods. 13 Exekučného poriadku v znení novely vykonanej zákonom č. 299/2013 Z.z. účinným od 1.11.2013, z ktorej právnej úpravy podľa názoru žalobcu vyplýva, že žalovaný nebol oprávnený vykonať zápočty vlastných pohľadávok voči pohľadávkam oprávneného na vydanie plnenia prijatého, resp. vymoženého v exekúciách, ale bol povinný s finančnými prostriedkami naložiť zákonom predpísaným spôsobom a vymoženú sumu vo výške a v lehote určenej Exekučným poriadkom vyplatiť žalobcovi ako oprávnenému. Žalobca nesúhlasil s fakturáciou žalovaného súdnych poplatkov za udelenie poverení na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach a mal za to, že žalovaný nepreukázal skutočnú úhradu fakturovaných súdnych poplatkov, vo viacerých prípadoch nevysvetlil viacnásobné úhrady súdnych poplatkov a taktiež nepreukázal a ani netvrdí, že by ho žalobca požiadal o úhradu akýchkoľvek súdnych poplatkov, resp. mu dal takýto pokyn. Podľa tvrdení žalobcu žalovaný vykonával úhrady súdnych poplatkov a tieto fakturoval žalobcovi napriek jeho nesúhlasu, konal svojvoľne a bez príkazu, išlo teda o jeho vlastnú aktivitu, za ktorú nemôže byť žalobca postihovaný a z týchto dôvodov považoval „jednostranné zápočty“ žalovaného za neplatné pre rozpor so zákonom. V podaní zo dňa 25.2.2016 (čl. 149) žalobca argumentoval nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 165/2012 zo dňa 13.2.2013, podľa ktorého súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti je predstaviteľom verejnej moci; postavenie účastníka konania súdnemu exekútorovi priznáva ust. § 37 Exekučného poriadku iba v prípade, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie a jeho odmene (podľa § 200 ods. 1 EP trovami exekúcie sú odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonávaní exekúcie), v tomto prípade prevažuje aspekt postavenia exekútora ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodnutím orgánov verejnej moci dotknuté. Súdny exekútor vykonáva exekučnú činnosť ako slobodné povolanie, teda ako podnikateľskú činnosť a na účely tvorby zisku, koná vo vlastnom mene a na vlastný účet, preto záver, že v tomto postavení nemôže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia, je podľa názoru Ústavného súdu SR „nesprávny a nelogický, keďže základné predpoklady pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane súdneho exekútora v danej veci boli naplnené, t.j. peňažné prostriedky boli pripísané na jeho účet a právny dôvod na základe ktorého sa plnilo, odpadol tým, že právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie bolo zrušené“. Žalobca zastával názor, že úhrada súdneho poplatku za udelenie poverenia podľa položky č. 13 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb. za oprávneného, je hotovým výdavkom súdneho exekútora v zmysle ust. § 22 ods. 1 vyhl. č. 288/1995 Zb. a poukázal na to, že náhrada výdavkov účelne vynaložených v súvislosti s vykonaním exekučnej činnosti patrí súdnemu exekútorovi popri odmene a zahŕňa najmä cestovné náhrady, poštovné a telekomunikačné výdavky, znalecké náhrady a poplatky; v prípade zmeny súdneho exekútora sa vypočíta tak ako pri zastavení exekúcie. Podľa názoru žalobcu žalovaný si náhradu hotových výdavkov môže (mohol) uplatniť v rámci náhrady nevyhnutných trov exekúcie, a to na základe rozhodnutia exekučného súdu o trovách exekučného konania, i keď nie je vylúčené, aby si náhradu hotových výdavkov uplatnil ako hmotnoprávnu pohľadávku voči oprávnenému započítaním proti pohľadávke oprávneného voči exekútorovi ako podnikateľovi. Žalobca uviedol, že nepoukázanie peňažných prostriedkov oprávnenému v zmysle ust. § 36 ods. 8 Exekučného poriadku je nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora, porušením povinnosti urobiť úkon v zákonnej lehote, ktoré sankcionuje priamo Exekučný poriadok občianskoprávnou a disciplinárnou zodpovednosťou súdneho exekútora. V prípade občianskoprávnej zodpovednosti má podľa žalobcu oprávnený právo buď uplatniť nárok titulom zodpovednosti za škodu (voči štátu alebo priamo voči súdnemu exekútorovi v zmysle § 33 Exekučného poriadku) alebo požiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia (v druhom prípade ide o uplatnenie procesno-právneho nároku v príslušnom exekučnom konaní, o ktorom rozhoduje exekučný súd procesným rozhodnutím, ktoré je exekučným titulom), pričom právo žiadať exekučný súd o vydanie pokynového uznesenia v žiadnom prípade nebráni tomu, aby sa oprávnený domáhal náhrady škody voči súdnemu exekútorovi aj na všeobecnom súde. V priebehu konania žalobca doplnil, že neboli vydané právoplatné pokynové uznesenia exekučných súdov v celom rozsahu žalovanej čiastky a akcentoval v tejto súvislosti, že v

žiadnom prípade sa nedomáha dvojitého plnenia, pretože ak obdrží od žalovaného plnenie, dôjde tým k zániku nároku v dôsledku čiastočnej náhrady, na ktorú situáciu následne reaguje späťvzatím žaloby v tejto časti. Mal za to, že v danom prípade nemožno uvažovať ani o prekážke litispendencie alebo *res iudicatae*, pretože v oboch konaniach nie je daná totožnosť účastníkov konania, keď tzv. pokynové uznesenia sú vydávané v exekučnom konaní, účastníkmi ktorého sú oprávnený a povinný, pričom účastníkmi tohto sporu sú žalobca a žalovaný je súdny exekútor. Poukázal na to, že exekučné súdy v nezanedbateľnom počte ním podané návrhy na vydanie pokynových uznesení zamietajú z dôvodu, že žalovaný už nie je poverený vykonaním exekúcie alebo z dôvodu skončeného exekučného konania, prípadne konanie zastavujú z dôvodu prekážky litispendencie, ktorú podľa nich tvorí práve toto súdne konanie. Vzhľadom na uvedené mal žalobca za to, že mu nemôže byť v oboch prípadoch odmietnutá právna ochrana, nakoľko by to znamenalo *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti). Argumentoval ďalej tým, že v prípade nároku na poukázanie vymožených peňažných prostriedkov súdnym exekútorom (žalovaným) ide o procesno-právny vzťah medzi účastníkmi exekučného konania a (súdnym exekútorom ako subjektom povereným vykonaním verejnej moci, nejde o pohľadávku v občiansko-právnom zmysle, a nevzniká teda občiansko-právny vzťah. V prípade nároku na náhradu súdneho poplatku ide o majetkovoprávny vzťah súkromno-právneho charakteru medzi súdnym exekútorom a oprávneným, kde exekútor peňažný nárok vymáha vo vlastnom mene a na vlastný účet. Podľa názoru žalobcu náhradu vynaložených trov exekúcie súdny exekútor nemôže uplatniť iným spôsobom, než uplatnením nároku na náhradu trov exekúcie v exekučnom konaní. V prípade prijatých peňažných prostriedkov, ktoré súdny exekútor nepoukázal oprávnenému, nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože tieto sumy sa netýkali odmeny exekútora ani jeho hotových výdavkov, preto súdny exekútor svoju hmotno-právnu pohľadávku na náhradu hotových výdavkov ako podnikateľ nemohol započítať voči žiadnej pohľadávke hmotnoprávneho charakteru oprávneného voči nemu, pretože taká neexistuje. Započítanie týchto pohľadávok podľa žalobcu nebolo možné a ani prípustné z dôvodu, že nešlo o pohľadávky vzájomné, spôsobilé na započítanie, keďže jedna pohľadávka uplatňovaná v rámci trov exekúcie proti oprávnenému (ktorá vznikla momentom zmeny súdneho exekútora) je pohľadávkou súkromno-právneho charakteru na náhradu hotových výdavkov súdneho exekútora (ako fyzickej osoby podnikateľa voči oprávnenému) a druhá pohľadávka na poukázanie peňažných prostriedkov prijatých od povinného, uplatňovaná v rámci exekučnej činnosti, je pohľadávkou verejno-právneho charakteru oprávneného voči súdnemu exekútorovi ako vykonávateľovi verejnej moci. Na podporu svojho názoru odkázal na zákonné predpoklady započítania vzájomných pohľadávok, ako sú definované tiež v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Ncdo 14/2011 uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky pod č. 58/2003.

3. Žalovaný na svoju procesnú obranu v konaní uviedol, že žiadnym spôsobom sa bezdôvodne na úkor žalobcu neobohatil a nie sú splnené ani zákonné predpoklady jeho zodpovednosti za škodu, nakoľko z jeho strany nedošlo k žiadnemu protiprávnemu úkonu a rovnako tu absentuje aj príčinná súvislosť medzi údajným porušením právnej povinnosti a prípadným vznikom škody, preto žalobou uplatnený nárok nie je preukázaný. Stotožnil sa s argumentáciou intervenienta (ktorý vstúpil do konania na jeho stranu) ohľadom právnej kvalifikácie uplatneného nároku titulom náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. ako i s jeho námietkou, že pri právnom posúdení veci podľa tohto zákona v danom spore nemá pasívnu legitímáciu. Poukázal na to, že v predmetných asi 4.000 exekučných konaniach vedených v prospech žalobcu ako oprávneného, zo svojich finančných prostriedkov zaplatil súdne poplatky za udelenie poverení na vykonanie exekúcie, v týchto konaniach oprávnený (žalobca) neskôr (v júni alebo v júli 2013) začal hromadne podávať návrhy na zmenu súdneho exekútora, ktorým súdy vyhovel, pričom o jeho trovách exekúcie v súvislosti so zmenou exekútora rozhodovali odlišným (rôznym) spôsobom a ním zaplatené súdne poplatky v rámci trov exekúcie mu neboli nahradené. Uviedol, že exekučnými spismi už nedisponuje, nakoľko po právoplatnej zmene súdneho exekútora ich postúpil novému súdnemu exekútorovi. Podaním zo dňa 30.9.2016, doručeným súdu dňa 3.10.2016 (čl. 846) žalovaný pre prípad, ak by súd považoval jeho započítacie prejavy voči žalobcovi za neúčinné, uplatnil v súlade s § 147 Civilného sporového poriadku svoj nárok voči žalobcovi o zaplatenie sumy 37.521,- €, ktorý bol predmetom ním vystavených faktúr č. 2013/115, 2013/106, 2013/102, 2013/096 a 2013/087 a navrhol, aby súd uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 37.521,- € s 9,25 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 19.338,- € od 31.12.2013 do zaplatenia, zo sumy 6.369,- € od 1.12.2013 do zaplatenia, zo sumy 7.375,50 € od 9.11.2013 do zaplatenia, zo sumy 3.679,50 € od 3.10.2013 do zaplatenia a s 9,50 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 759,- € od 14.9.2013 do zaplatenia a priznal mu 100 % náhradu trov konania. Na pojednávaní dňa 14.3.2017 (zápisnica o pojednávaní na č.l. 1486 a nasl. spisu) zást. žalovaného uviedla, že posúdenie platnosti úkonu jednostranného zápočtu ponecháva na

zváženie súdu, pričom pre prípad nezohľadnenia jeho obrany prostredníctvom započítania, žalovaný podaný návrh považuje v zmysle § 147 ods. 1 CSP za vzájomnú žalobu proti žalobcovi. V podaní zo dňa 27.12.2017 (č.l. 1572 a nasl.) opísal (doplnil) rozhodujúce skutočnosti dôvodiac tým, že uhradil súdne poplatky za oprávneného na základe uzatvorenej dohody, ktoré oprávnený nezaplatil súdu a ani žalovanému (na jeho výzvy), a preto bol nútený si tieto zaplatené finančné prostriedky započítať. Vo svojej výpovedi žalovaný uviedol, že dohodu o úhrade súdnych poplatkov za oprávneného uzatvoril v roku 2006 s konateľom žalujúcej spoločnosti T. P. A., jednal o nej s právnym zást. žalobcu B. O., dohoda roky fungovala, pričom v roku 2013 ju potvrdil konateľ spoločnosti J. Y., a teda mal za to, že nepostupoval protiprávne, pokiaľ náhradu súdnych poplatkov realizoval na základe platnej dohody uzatvorenej so žalobcom a v exekučných konaniach si nárok na náhradu zaplatených poplatkov u nového súdneho exekútora JUDr. Krutého, ktorý prevzal exekučné spisy, neuplatňoval.

4. Žalobca v konaní popieral existenciu dohody, ktorá mala byť uzatvorená medzi ním a žalovaným, resp. ju považoval za absolútne neplatnú, a to z dôvodu rozporu so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, žalovaný podľa neho konal svojvoľne a bez jeho súhlasu, keďže JUDr. O. nebol oprávnený k uzatvoreniu takejto dohody v mene žalobcu. Podľa žalobcu v prípade nároku žalovaného uplatneného vzájomnou žalobou, ide preto o plnenie z neplatného právneho úkonu a vzniesol v konaní námietku jeho premlčania vzhľadom na dátum posledného nákupu poplatkov (dňa 26.11.2012), mal za to, že pokiaľ žalovaný vzájomnú žalobu doručil súdu dňa 30.9.2016, nárok uplatnil už po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ, ako aj po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (žalovaný od počiatku vedel, za koho súdny poplatok uhradza a v akej výške) v zmysle § 107 ods. 1 OZ.

5. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania uplatnený nárok posudzoval titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone exekučnej činnosti súdnym exekútorom podľa ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (obdobne rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/1044/2015) a spor právne posúdil tiež podľa ustanovení § 36 ods. 8, 9, 12 a 13, § 243b ods. 2 a 13, § 196, § 197 ods. 2, § 199, § 200 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení právnych predpisov účinných od 1.11.2013 (ďalej tiež len „EP“), ust. § 243h ods. 1 Exekučného poriadku účinného od 1.4.2017, § 420 ods. 1, § 106 ods. 1 až 2, § 107 ods. 1 až 3, § 3 ods. 1, § 580, § 451 ods. 1 a 2, § 454 a § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 2 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch účinného od 1.10.2012 do 30.6.2016, § 30 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 68/2017 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 233/1995 Z.z., § 1, § 3, § 17 ods. 1 a 2, § 22 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. V prvom rade skúmal procesné podmienky konania a dospel k záveru, že žalovaným namietaná prekážka litispendencie, prípadne res iudicatae vo vzťahu k exekučným konaniam nie je preukázaná vzhľadom na chýbajúcu totožnosť subjektov, predmetu sporu a rovnaké skutkové okolnosti, nakoľko okruh účastníkov v tomto konaní je iný ako v exekučných konaniach a odlišný je i predmet sporu v tomto konaní, ktorým je nárok na náhradu škody, pričom v exekučných konaniach ide o vydanie tzv. pokynového uznesenia v rámci prebiehajúceho exekučného konania medzi oprávneným a povinným, ktoré nepredstavuje samostatné konanie, ale procesné uznesenie, ktorým exekučný súd ukladá pokyn (povinnosť) súdnemu exekútorovi poukázať oprávnenému napr. 76 % z vymoženej sumy, po ponechaní si 24 %. Súd skonštatoval, že žalovaný JUDr. T. K. I. nie je súdnym exekútorom povereným na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní, pretože právoplatným rozhodnutím bol z tejto funkcie odvolaný a nemá ani postavenie účastníka konania, nakoľko súdnemu exekútorovi Exekučný poriadok postavenie účastníka konania nepriznáva (§ 37 ods. 1 EP), s výnimkou rozhodnutia o trovách exekúcie, čo v danom prípade naplnené nebolo (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 2CoE/368/2018 zo dňa 30.01.2019, týkajúce sa žalobcu a žalovaného). Ako nedôvodnú súd tiež posúdil námietku žalovaného o nedostatku právomoci súdu, ako aj námietku nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, ktorú posúdil v súlade so závermi vyplývajúcimi z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.3.2016 sp. zn. 3Cdo/75/2015 (R 74/2016, publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 8/2016), podľa ktorých zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Podľa názoru súdu prvej inštancie nárok uplatnený žalobou nie je možné posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže ide o nárok vzniknutý pri výkone exekučnej činnosti exekútora podľa Exekučného poriadku ako orgánu

verejnej moci (poukázanie vymoženého plnenia oprávnenému), ktorá má verejnoprávny charakter a v danom prípade súdny exekútor nemá postavenie subjektu súkromného práva, ako je tomu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov exekúcie. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal otázkami platnosti započítania a „zabránením dvojnásobnému plneniu žalovaného raz v zmysle rozhodnutia tohto súdu a raz v zmysle pokynových uznesení“. Posudzoval dôvodnosť „vzájomnej žaloby“ žalovaného, pričom za rozhodujúce v tejto súvislosti pokladal posúdenie možnosti súdneho exekútora vstupovať do zmluvného vzťahu s oprávneným a ne/platnosti uzatvorenej dohody, ktorá zakladá prípadný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a v súlade so zásadou hospodárnosti konania, prednostne posudzoval dôvodnosť žalobcom uplatnenej námietky premlčania nároku žalovaného. Zastával názor, že súdny exekútor nebol oprávnený započítať svoju pohľadávku voči pohľadávke oprávneného na zaplatenie finančných prostriedkov vymožených v exekučnom konaní a k platnému započítaniu nemohlo dôjsť, nakoľko proti sebe nestoja vzájomné pohľadávky. V otázke prípustnosti započítania pohľadávky exekútora proti plneniu, ktoré bol povinný poukázať oprávnenému, odkázal na právny názor Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 33Cdo/5127/2007 v skutkovo obdobnej veci, s ktorým sa plne stotožnil. Taktiež v zhode s právnou argumentáciou žalobcu mal za to, že započítanie je v rozpore s ust. § 243b) ods. 13 Exekučného poriadku, pretože žalovaný prijaté alebo vymožené plnenie k 1.11.2013 oprávnenému nepoukázal. Žalovaný započítal svoje nároky na náhradu súdnych poplatkov z rôznych, viacerých návrhov na vykonanie exekúcie v exekučných konaniach voči nároku oprávneného na vydanie prijatého, resp. vymoženého plnenia, ktorý postup súdneho exekútora súd považoval za neprípustný. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o naplnení zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a podmienky protiprávnosti, ktorá spočíva v porušení verejnoprávnej povinnosti žalovaného súdneho exekútora ustanovenej § 36 ods. 8 v spojení s § 46 ods. 4 a 5 a § 243b) ods. 13 EP, ktorý pri výkone exekučnej činnosti vymožené plnenie v rozpore s právnou úpravou účinnou od 1.11.2013 nepoukázal žalobcovi ako oprávnenému a vykonal neplatný zápočet. Pri posúdení predpokladu vzniku škody súd prvej inštancie vychádzal z toho, že škoda vzniká až okamihom, keď sa právo na plnenie proti dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/105/2004 cit. v náleze Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 165/2012). Podľa úvahy súdu prvej inštancie v prípade nárokov, ktoré žalobca ako oprávnený uplatnil podaným návrhom na vydanie tzv. pokynových uznesení v prebiehajúcich exekučných konaniach a ktoré sú zároveň i predmetom žaloby, žalobcovi škoda ešte nevznikla, keďže prebiehajú exekučné konania, v ktorých uplatnil svoj nárok v rámci exekučného konania a nie je v tomto prípade naplnený predpoklad, že plnenie sa stalo fakticky nevymáhateľným. So zreteľom na zásadu právnej istoty súd prvej inštancie akcentoval, že nie je prípustné dvojnásobné plnenie toto istého nároku, aj keď na základe rôznych právnych titulov. Z uvedených dôvodov žalobu v tejto časti (t.j. o zaplatenie sumy 33.689,88 €, pozn. odvolacieho súdu) považoval za nedôvodnú, a preto ju zamietol. Vzhľadom na záver, že vo vzťahu k neskončeným (prebiehajúcim) exekučným konaniam žalobcovi žiadna škoda nevznikla, mal za to, že nebolo potrebné zaoberať sa výškou škody. Zároveň súd skonštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania výšky škody v žalovanej sume 37.521,- €, keď vychádzal z tvrdení žalovaného v započítacom prejave (celkového počtu exekúcií, hodnoty kolku v sume 16,50 € za každú exekúciu a prehľadu zápočtov na jednotlivé exekučné konania), pričom následne existencie sám spochybnil exekučných konaní, v ktorých žalovaný uplatnil vzájomný nárok na náhradu ním zaplatených súdnych poplatkov, čím žalobca (na strane ktorého je dôkazné bremeno preukázať nielen vznik škody, ale i jej výšku) v podstate spochybnil výšku škody ním tvrdenú v podanej žalobe a túto v konaní nepreukázal, pokiaľ ju určil „na základe súm ponechaných si žalovaným“ s odkazom na tabuľku s číslami exekučných spisov a sumami, ktoré žalovaný uviedol v jednotlivých zápočtoch a faktúrach. Pokiaľ ide o neskončené exekučné konania, z ktorých nároky sú zároveň predmetom tejto žaloby a v ktorých exekučné súdy návrhu na vydanie pokynových uznesení nevyhoveli pre prekážku litispendencie, príp. z dôvodu, že žalovaný už nie je poverený výkonom exekúcie alebo zápočet považovali za platný úkon, súd prvej inštancie zastával názor, že ani v tomto prípade nie je splnený predpoklad vzniku škody, a to že plnenie sa stalo fakticky nevymáhateľným, nakoľko vydané rozhodnutia sú procesného charakteru a za zmeneného stavu sa oprávnený môže opakovane domáhať v neskončených exekučných konaniach vydania pokynových uznesení.

6. Vzhľadom na uvedené dôvody súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba v časti týkajúcej sa v čase rozhodnutia súdu už skončeného exekučného konania (ktoré skončilo právoplatne dňa 31.8.2013), vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010 o vymoženie sumy 192,20 € (uznesenie na č.l. 1822 spisu), ktorá je predmetom žaloby podľa pripojenej tabuľky, v ktorom prípade žalobca ako oprávnený z dôvodu skončenia exekučného

konania už nemôže podať návrh na vydanie pokynového uznesenia. Vo vzťahu k tejto časti žalobou uplatneného nároku súd vykonaným dokazovaním mal preukázané všetky zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. protiprávnosť, vznik škody vo výške 192,20 €, ako aj príčinnú súvislosť. Z týchto dôvodov zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 192,20 € v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ žalobca v podaní zo dňa 8.3.2019 uviedol, že návrh na vydanie pokynového uznesenia podal vo všetkých prípadoch týkajúcich sa predmetnej právnej veci, s výnimkou exekučných vecí sp. zn.: EX 452/2009, EX 699/2010, EX 1136/2005, EX 1050/2011, EX 3056/2007, EX 1109/2011, EX 50/2012, EX 80/2009, EX 214/2009, EX 726/2010, EX 28/2010, EX 1355/2008, EX 483/2011, EX 127/2009, EX 2387/2008, EX 760/2009, EX 1804/2010 a EX 2235/2006, nezrejmil súdu, z akého dôvodu v týchto prípadoch nepodal návrh na vydanie pokynových uznesení, resp. čo mu bránilo taký návrh podať, preto nárok v tejto časti súd nemohol posúdiť a žalobcovi ho priznať. Vzhľadom na dátum podania žaloby (dňa 7.4.2014) súd posúdil vznesenú námietku premlčania nároku so záverom, že žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody nie je premlčaný. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie žalobcovi škoda nevznikla prijatím plnenia žalovaným ako exekútorom, ale až na základe zmeny Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 299/2013 Z.z. účinným od 1.11.2013, ktorá sa vzťahuje aj na exekúcie začaté podľa predchádzajúcich právnych úprav. Do účinnosti novely Exekučného poriadku, t.j. do 1.11.2013 bol tento stav právne dovolený, pričom až zmenou zákona od 15.11.2013, resp. najneskôr do 14 dní od prijatia vymoženého plnenia, nastal stav nedovolený zákonom v prípade, ak exekútor si ponechal vymožené plnenia vyššie ako 24 %, čo zákon považoval za protiprávny stav.

7. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním mal preukázanú pravdivosť tvrdenia žalovaného o platení súdnych poplatkov za žalobcu k jednotlivým podaným návrhom na vykonanie exekúcie, ktoré žalovaný platil za žalobcu v období od r. 2006 do 26.11.2012 (podľa predloženého prehľadu platieb na č.l. 2027 - 2321 spisu). Žalobca popieral existenciu ústnej dohody, predmetom ktorej mala byť úhrada súdnych poplatkov žalovaným za udelenie poverení na vykonanie exekúcie, dohoda o náhrade za ich platenie a splatnosti náhrady. Tvrdenie žalovaného o existencii (uzatvorení) dohody, v ktorej sa strany sporu dohodli aj ohľadom situácie v prípade zmeny súdneho exekútora, mal súd prvej inštancie preukázané svedeckými výpoveďami ekonómky žalovaného Ing. B. L. a jeho exekútorskej koncipientky B.. Z. Z., ako aj z obsahu písomného potvrdenia vystaveného B.. P. O. (v tom čase právneho zást. žalujúcej spoločnosti) zo dňa 20.2.2009 (č.l. 3413 spisu). Súd nemal pochybnosť o tom, že zmluvné strany takúto dohodu uzavreli, keďže dlhodobu sa podľa nej aj správali. K tvrdeniu žalobcu, že jeho právny zást. JUDr. Plichčík nebol oprávnený na uzatvorenie dohody so žalobcom, súd poukázal na to, že žalobca nepredložil plnomocenstvo udelené B.. P. O. a preto súd nemohol posudzovať jeho obsah, a teda ani prípadné prekročenie rozsahu udeleného plnomocenstva vtedajším právnym zástupcom žalobcu B.. O.. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda uzatvorená medzi zmluvnými stranami je absolútne neplatná pre rozpor so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od roku 2006 do 30.9.2012, v zmysle ktorého poplatníkom je oprávnený (od 1.10.2012 do 30.6.2016 bol poplatníkom oprávnený a povinný v exekučnom konaní). Naznačil rozpor tiež s ust. § 17 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, podľa ktorého súdny exekútor a oprávnený sa nesmú dohodnúť o zmluvnej odmene v inej ako ustanovenej forme, pričom zmluva podľa odseku 1 musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Podľa posúdenia súdu dohoda je neprípustná aj vzhľadom na charakter subjektov pri jej uzatváraní, t.j. postavenie exekútora ako orgánu, ktorý vykonáva verejnú moc. Uviedol v tejto súvislosti, že medzi súdnym exekútorom ako orgánom verejnej moci a účastníkom exekučného konania (predovšetkým oprávneným) nevzniká hmotnoprávny (súkromnoprávny) vzťah (porov. R 67/2013, Števíček, M., Ficová, S.: Exekučný poriadok. Komentár. 2. vydanie, C.H. Beck v Prahe, 2015, s. 4, 6). Citoval právny názor z rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 4/2012, podľa ktorého „V činnosti súdneho exekútora prevažuje verejnoprávny rozmer jeho činnosti, čo akcentuje požiadavku nestranného výkonu jeho činnosti, pričom pochybnosti o nezaujatosti exekútora vedú k rozhodovaniu exekučného súdu o jeho vylúčení z výkonu exekúcie. Súdny exekútor nie je účastníkom exekučného konania s výnimkou rozhodovania o trovách exekúcie“. Pokiaľ žalovaný poukazoval na dohodu o splatnosti záväzku, uviedol, že splatnosť záväzku nemal za spornú, ale ide o súčasť dohody tvrdenej žalovaným, ktorú ako celok, teda včítane dohody o splatnosti, súd považuje za absolútne neplatnú. Vzhľadom na záver o neplatnosti dohody uzatvorenej medzi žalovaným a žalobcom, vzájomný nárok žalovaného posúdil titulom bezdôvodného obohatenia získaného na strane žalobcu plnením z neplatného právneho úkonu, ku ktorému došlo platením súdnych poplatkov žalovaným za oprávneného (žalobcu) z vlastných finančných prostriedkov v období od roku 2006 do 26.11.2012, kedy žalovaný v exekučnej veci oprávneného zaplatil súdny poplatok za iného. Úmyselné

bezdôvodné obohatenie žalobcu EX CREDIT, a.s. ako oprávneného nemal preukázané. Vzhľadom na žalobcom vznesenú námietku premlčania prednostne preto posudzoval premlčanie vzájomného nároku a dospel k záveru, že je premlčaný vzhľadom na rozhodné dátumy zaplataenia kolkov (súdne poplatky) žalovaným za jednotlivé návrhy na vykonanie exekúcie, pri právnom posúdení otázky premlčania nároku uplatneného žalobou (na náhradu škody) i vzájomnou žalobou (na vydanie bezdôvodného obohatenia) v zmysle ustanovení § 100 ods. 1, v spojení s § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka ako lex generalis k Exekučnému poriadku, nakoľko Exekučný poriadok osobitne neupravuje premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy a medzi stranami neexistoval obchodnoprávny záväzok, ale došlo k porušeniu povinnosti uloženej Exekučným poriadkom (porov. uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 637/2015, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici 14Co 1044/2015). Podľa úvahy súdu prvej inštancie nárok by bol premlčaný aj pri právnom posúdení podľa ust. § 394 Obchodného zákonníka ustanovujúceho 4 - ročnú premlčaciu dobu, použitia ktorého sa dovoľával žalovaný, no súd prvej inštancie sa s týmto právnom posúdením premlčania nestotožnil. Pre určenie začiatku objektívnej premlčacej doby považoval za irelevantné, kedy sa stal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia splatným, ale za rozhodujúci pokladal dátum nákupu jednotlivých kolkov, teda pri kolkoch zakúpených v roku 2006 trojročná objektívna premlčacia doba uplynula v roku 2009 a vo vzťahu k nákupu posledného kolkou (dňa 26.11.2012) uplynula dňom 27.11.2015. Pokiaľ vzájomná žaloba bola podaná na súde dňa 3.10.2016, t.j. už po uplynutí objektívnej trojročnej premlčacej doby, súd námietku premlčania vyhodnotil ako dôvodnú a z tohto dôvodu vzájomnú žalobu žalovaného v celom rozsahu zamietol. Súd mal za to, že žalovaným navrhované ust. § 107 ods. 3 OZ v danej veci nie je možné aplikovať z dôvodu, že toto ustanovenie sa týka prípadov vzájomných (synalagmatických) záväzkov z neplatnej či zrušenej zmluvy (§ 457 OZ), keď na jednej strane stojí právo, ktoré sa premlčí (napr. na peňažné plnenie) a na druhej strane je nepremlčateľné právo (vlastnícke právo). V posudzovanej veci voči sebe stoja dve premlčateľné práva a nejde o synalagmatický záväzok v zmysle § 107 ods. 3 a § 457 OZ, pretože žalovanému za platenie súdnych poplatkov nebolo poskytnuté žiadne protiplnenie. Pokiaľ žalovaný namietal rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi, súd aj túto námietku odmietol ako nedôvodnú a nepreukázanú. V tejto súvislosti zdôraznil, že aplikácia korektívu dobrých mravov na vznesenú námietku premlčania je výnimočná, žalovaný však netvrdil ani nepreukázal také výnimočné skutočnosti, pre ktoré by uplatnená námietka mala byť v rozpore s dobrými mravmi. Súd nezistil rozpor s dobrými mravmi, keďže obe strany uzatvorili neplatnú dohodu, ktorá nie je právne dovolená a nebola uzatvorená v písomnej forme (pokiaľ by išlo o dohodu o odmene, ktorú však zmluvné strany ani netvrdili). Rovnako tvrdenia žalovaného o úmyselnom konaní a zneužití práva zo strany žalobcu, poškodzujúceho jeho záujmy v exekučných konaniach, súd prvej inštancie nemal preukázané a konštatoval, že zmena súdneho exekútora bola predvídateľnou skutočnosťou, s ktorou napokon aj samotné zmluvné strany pri uzatvorení dohody počítali. Súd prvej inštancie nevykonával žalovaným navrhované dôkazy vo vzťahu k vzájomnej žalobe, vzhľadom na dôvodnosť vznesenej námietky premlčania, čo oznámil stranám už na pojednávaní dňa 27.6.2019 v rámci predbežného právneho posúdenia veci. Vzhľadom na dôvodne uplatnenú námietku premlčania vo vzťahu k vzájomnej žalobe nepovažoval za potrebné a hospodárne vykonať dokazovanie zisťovaním stavu jednotlivých exekučných konaní, rovnako vzhľadom na predmet sporu nepovažoval za podstatné pre daný spor ani zistenie, či súdny exekútor B.. C. vymáha súdny poplatok, prípadne či nie je vymáhaný viacnásobne, keďže uvedené sa podľa názoru súdu netýka vzťahu medzi stranami sporu. Podľa ust. § 144, § 145 ods. 1 a 2 CSP súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplataenie sumy 3.638,92 € (547,75 + 1.866,98 + 1.014,16 + 210,03 €) z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti nároku v priebehu konania, s ktorým žalovaný a intervenient na strane žalovaného súhlasili. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a 2, § 256 ods. 1 a § 262 CSP tak, že pokiaľ ide o vzájomnú žalobu, vychádzajúc zo zásady úspechu priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. Pokiaľ ide o nárok uplatnený žalobou, vzhľadom na zastavenie konania o časti nároku procesne zavinené žalobcom a úspech žalovaného vo zvyšnej časti, súd priznal žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP samostatným uznesením súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti konečného rozhodnutia.

8. Rozsudok vo výrokoch č. II., V. a VI. napadol včas podaným odvolaním žalovaný (č.l. 3200 a nasl.), pretože ho považoval v tejto časti za nesprávny z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f), e) a h) CSP, t.j. z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a

rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti v súlade s ust. § 389 CSP zrušil. K prekážke litispendencie vo vzťahu k pokynovým uzneseniam v exekučnom konaní uviedol, že je zaväzovaný pokynovými uzneseniami k plneniam, ktoré sú predmetom aj tohto konania a mal za to, že ide o totožné nároky, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že po uhradení súm na základe pokynových uznesení vzal žalobca vždy v tejto sume žalobu späť. Totožnosť subjektov je preukázaná okrem iného aj tým, že pokynové uznesenia nie sú doručované povinnému, ale sa doručujú len súdnemu exekútorovi (žalovanému) a oprávnenému (žalobcovi), teda subjektom, ktoré sú stranami aj tohto súdneho sporu. Nestotožnil sa so závermi uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici 2CoE/368/2018, podľa ktorých „Ing. JUDr. Bohumil Husťák nie je účastníkom exekučného konania, nakoľko bol z funkcie odvolaný a preto nie je daná prekážka litispendencie, keďže chýba totožnosť účastníkov konania“. Q. v tejto súvislosti, že ak by nebol ako súdny exekútor účastníkom exekučného konania, nemohlo by byť rozhodované ani o jeho trovách pri zastavení exekúcie a už vôbec by mu nemohla byť pokynovým uznesením súdu uložená povinnosť poukázať akúkoľvek čiastku oprávnenému. G. sa tu o neodkladné opatrenie, ktorým by mohla byť uložená povinnosť tretej osobe. Postup exekučných súdov je evidentne dôkazom, že je účastníkom konania v časti o vydanie pokynového uznesenia. Podľa názoru žalovaného rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR citované v bode 63 odôvodnenia rozsudku nemôže byť právne záväzným prameňom práva na území Slovenskej republiky, a to aj s prihliadnutím na rozdielnosť právnych úprav oboch štátov v oblasti exekúcií. Čo sa týka vzájomnosti pohľadávok pre započítanie, na jednej strane ide o záväzok exekútora voči oprávnenému z vymoženého plnenia a na druhej strane je záväzok oprávneného voči exekútorovi zo zaplatených súdnych poplatkov za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvej inštancie neobjasnil, prečo považuje za neprípustné započítanie nárokov na náhradu súdneho poplatku z viacerých návrhov na vykonanie exekúcie a ako k tomuto záveru dospel, v tejto časti podľa názoru žalovaného je napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnené. Práve pre túto skutočnosť nie je možné sa stotožniť ani s bodom 64 napadnutého rozhodnutia. Čo sa týka rozhodného dátumu 1.11.2013, poukázal na to, že k 1.11.2013 už evidoval pohľadávky voči žalobcovi zo súdnych poplatkov (bez ohľadu na ich splatnosť). Existencia pohľadávok voči žalobcovi, ako aj vykonanie zápočtu podľa názoru žalovaného vyvracajú záver o protiprávnosti jeho konania. Takisto nebol preukázaný predpoklad vzniku škody a existencia príčinnej súvislosti. Žalovaný mal za to, že ani čo do sumy 192,20 € nebola preukázaná výška škody, príčinná súvislosť a ani jeho protiprávne konanie, lebo ak súdny exekútor po zmene exekútora nie je (podľa bodu 58 rozsudku) účastníkom exekučného konania a uvedené nebráni súdom vydať pokynové uznesenie, také uznesenie teda môžu vydať aj po právoplatnom skončení exekučného konania, kedy exekučný súd ešte rozhoduje o trovách exekúcie (nie je to tak, že po skončení exekučného konania už nevydáva žiadne uznesenie), preto sa žalovaný domnieval, že aj v tomto štádiu exekučný súd môže vydať pokynové uznesenie. Namietal ďalej, že žalobca v priebehu konania zásadne zmenil tvrdené skutkové okolnosti pri nároku na vyplatenie vymoženej čiastky, ktoré nemožno považovať za totožné so skutkovými okolnosťami tvrdenými žalobcom pri nároku na náhradu škody a takáto zmena zakladala dôvod pre zmenu žaloby. Žalovaný trval na tom, že nárok žalobcu na vyplatenie jednotlivých plnení bol premlčaný už pri podaní žaloby. Mal za to, že dohodu o forme uhrádzania súdnych poplatkov nie je možné považovať za dohodu o zmluvnej odmene exekútora, ktorá musí byť písomná a poplatok nie je odmenou. Odmena je určitou formou benefitu za vykonanú exekučnú činnosť, a nie preplatenie vynaložených nákladov na poplatky. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody uzatvorenej medzi ním a žalobcom a pripomenul v tejto súvislosti, že súdny exekútor má postavenie orgánu verejnej moci len pri výkone exekučnej činnosti. Spôsob úhrady súdnych poplatkov za vydanie poverenia, ktorý sa rieši navyše ešte pred podaním samotného návrhu na vykonanie exekúcie, rozhodne nemožno považovať za výkon exekučnej činnosti. Za nesprávne považoval i posúdenie premlčania jeho nároku súdom prvej inštancie, a to z dvoch dôvodov: 1/ súd nesprávne určil dátum vzniku škody, keďže škoda reálne nevznikla už samotným uhradením súdneho poplatku, pretože ak by k zmene exekútora nedošlo, ním vynaložené náklady na kolky by vymáhal ďalej a 2/ súd prijal nesprávny záver, čo sa týka nepreukázania úmyslu žalobcu a rozporu jeho konania s dobrými mravmi. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca tesne pred hromadným návrhom na zmenu exekútora, nechal žalovaného hromadne zriadiť záložné právo k nehnuteľnostiam vo všetkých spisoch (viac ako 4 tisíc), ktorý návrh bol ako súdny exekútor povinný akceptovať. Žalovaný je presvedčený, že sa jednalo o ciele konanie žalobcu v pozícii oprávneného, pokiaľ ho na vlastné náklady nechal vykonať všetky lustrácie majetku povinných, zriadiť záložné práva a následne navrhol zmenu súdneho exekútora na s ním spriaznenú osobu JUDr. C., u ktorého pokračovala exekúcia bez vynaloženia nákladov z jeho strany. V tejto súvislosti pripomenul, že podľa Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017 zmena súdneho exekútora nebola sankciou za jeho pochybenie, ale dispozitívnym rozhodnutím oprávneného,

ktoré oprávnený nemusel nijako odôvodniť. Pokiaľ súd prvej inštancie nedostatok úmyslu žalobcu videl v tom, že údajne zmenu exekútora musel (mal) predvídať, uviedol v tejto súvislosti, že v danom prípade nejde len o samotnú zmenu exekútora, ale o spôsob, akým k zmene exekútora vo výške 4.000 exekučných spisoch došlo. Pokiaľ by aj mohol predvídať zmenu exekútora, určite nemohol predvídať, že žalobca mu ním vynaložené náklady na súdne poplatky v takom prípade neuhradí. Žalovaný uviedol, že svojich práv sa nemohol domáhať skôr, nakoľko do zmeny exekútora si uvedené kolky vymáhal. Podľa názoru žalovaného žalobca vedel o tom, že svojim konaním mu spôsobí škodu a očividne aj chcel tento následok dosiahnuť, takisto podanie návrhov na zmenu exekútora načasoval tak, aby v prípade zaplatených súdnych poplatkov mohol následne vzniesť námietku premlčania nároku žalovaného a úspešne a definitívne sa tak vyhol akémukoľvek plneniu v jeho prospech. Navyše žalobca počas celého konania popieral, že by vôbec žalovaný súdne poplatky platil, poprel aj stretnutie žalovaného s podpredsedom predstavenstva žalobcu JUDr. Y. napriek tomu, že sa stretli viackrát, pričom nepochybne úmyselne nezbavil mlčanlivosti svojho vtedajšieho právneho zástupcu B.. O., ktorý by pravdivo opísal skutkový stav. Vzhľadom na uvedené dôvody, podľa názoru žalovaného námietke premlčania vznesenej žalobcom nie je možné vyhovieť.

9. Rozsudok vo vyhovujúcom výroku (II.) napadol včas podaným odvolaním tiež intervenient na strane žalovaného (ďalej len „intervenient“) z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP). V odvolaní zotrval na svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách, ktoré sú obsahom jeho písomných a ústnych vyjadrení pred súdom prvej inštancie. Poukázal na dohodu uzavretú medzi stranami sporu v roku 2006, obsahom ktorej bolo dojednanie, že súdny poplatok za podanie návrhov na vykonanie exekúcie uhradí žalovaný (súdny exekútor) namiesto žalobcu (oprávneného) a následne si túto sumu v exekúcii vymôže. Obsahom dohody bolo aj dojednanie, že v prípade, ak žalovaný tieto náklady za kolky nevymôže alebo pri zastavení exekúcie, žalobca mu ich zaplatí (viď najmä výsluch svedka B. L. zo dňa 19.11.2018 a výsluch žalovaného). Existencia dohody medzi žalobcom a žalovaným a rovnako i skutočnosť, že žalovaný v zmysle dohody platil súdne poplatky za žalobcu (v súvislosti s podanými návrhmi na vykonanie exekúcie) bola jednoznačne a nepochybne (aj z pohľadu súdu prvej inštancie) preukázaná priamymi aj nepriamymi dôkazmi vykonanými v konaní pred súdom prvej inštancie, a to najmä: (i) výsluchom žalovaného, (ii) výsluchom B. L. (účtovníčky/ekonómky), (iii) výsluchom Z. Z. (exekútorskej koncipientky), (iv) písomným potvrdením podpísaným B.. O. (právnym zástupcom žalobcu), (v) písomným rozpisom evidencie úhrad súdnych poplatkov za žalobcu predloženým žalovaným, ako aj (vi) dlhodobou praxou zavedenou medzi stranami sporu. Poukázal na to, že žalobca neprodukoval žiaden relevantný dôkaz, ktorým by preukázal, že sporné súdne poplatky uhradil z vlastných prostriedkov, resp. ktorým by vyvrátil alebo čo i len spochybnil vyššie uvedené dôkazy. Z výsluchu žalovaného vyplynulo, že dohodu realizoval aj na základe odsúhlasenia členmi štatutárneho orgánu žalobcu (T. P. Z., B. Y.), čo v konečnom dôsledku preukazuje aj vzájomná prax medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca tvrdil, že JUDr. O. pri uzatvorení dohody prekročil rozsah udelenej plnej moci, avšak plnomocenstvo mudelené JUDr. O. nepredložil a napriek opakovaným návrhom žalovaného na výsluch B.. O., žalobca odmietol zbaviť B.. O. mlčanlivosti. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody pre rozpor so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov z dôvodu, že súdny poplatok uhradil súdny exekútor, ktorý nie je poplatníkom. Z vykonaného dokazovania nevyplýva dojednanie o zmene poplatníka, ale obsahom dohody bolo, že žalovaný bude uhrádzať súdny poplatok v súvislosti s návrhmi na vykonanie exekúcie namiesto poplatníka (teda nie ako poplatník), preto súdom uvedený dôvod rozporu dohody so zákonom o súdnych poplatkoch neobstojí. Zároveň súd prvej inštancie v bode 70 odôvodnenia rozsudku nesprávne poukázal na ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov a akcentoval požiadavku písomnej formy dohody o zmluvnej odmene medzi súdnym exekútorom a oprávneným, nakoľko obsahom dohody uzatvorenej medzi stranami sporu nebolo žiadne dojednanie o odmene žalovaného, ale len dojednanie o refundácii osobitne hrađených výdavkov exekútora, ktoré z povahy veci nie sú jeho odmenou. Taktiež z ust. § 22 ods. 1 vyhl. č. 288/1995 Z.z. je zrejmé, že hotové výdavky, medzi ktoré patria aj poplatky, nie sú súčasťou odmeny exekútora, t.j. ani tento súdom uvedený dôvod rozporu dohody s vyhl. č. 288/1995 Z.z. neobstojí. Nesúhlasil ani s názorom súdu o neplatnosti dohody s poukazom na charakter subjektov pri jej uzatváraní, t.j. vzhľadom na postavenie exekútora ako orgánu vykonávajúceho verejnú moc. Vychádzajúc z ust. § 17 ods. 1 vyhl. č. 288/1995 Zb. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, ktoré vymedzuje možnosť uzatvorenia dohody (konkrétne o odmene exekútora), je priamo vyvrátená argumentácia súdu prvej inštancie o nemožnosti uzatvoriť dohodu medzi

oprávneným (účastníkom exekučného konania) a exekútorom. Podľa názoru intervenienta ak môže exekútor uzatvoriť s oprávneným dohodu o zmluvnej odmene, bolo by v rozpore s týmto princípom, aby nemohol uzatvoriť dohodu o refundácii jeho výdavkov. Poukázal na to, že súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie sui generis, t.j. v jeho činnosti sú tak prvky verejnoprávneho, ako aj súkromnoprávneho rozmeru. V postavení exekútora treba vziať na zreteľ aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania. Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (porov. I.ÚS 199/07, III.ÚS 26/08), a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku (IV.ÚS 236/08). Z odôvodnenia rozsudku považuje intervenient za nezrozumiteľné a nejasné, aký vplyv by mohlo mať uzatvorenie dohody na nestrannosť (nezaujatosť) exekútora, pričom má za to, že dohoda nemala žiaden vplyv na nestrannosť výkonu exekučnej činnosti zo strany žalovaného. Vo vzťahu k exekučnému konaniu, z ktorého súd priznal žalobcovi nárok na plnenie v sume 192,20 € (uznesenie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010 zo dňa 3.9.2018), je zrejmé, že v tomto prípade žalovaný v čase uzatvorenia dohody, t.j. v roku 2006, ani nemohol mať postavenie orgánu, ktorý vykonáva verejnú moc, keďže dotknuté konanie začalo podaním návrhu dňa 6.8.2010, t.j. viac ako tri roky po uzatvorení dohody. V čase uzatvorenia dohody teda strany mali vo vzťahu k predmetnému konaniu postavenie, v ktorom absentoval akýkoľvek prvok verejnej moci. Intervenient mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil uznesenie Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010 (EX 1379/2010) zo dňa 3.9.2018 vo vzťahu k tomuto súdnemu konaniu a pokiaľ s odkazom na toto uznesenie dospel k záveru, že boli naplnené predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného, t.j. protiprávnosť, vznik škody a príčinná súvislosť a priznal žalobcovi sumu 192,20 €. Poukázal na to, že ku dňu podania odvolania mu z podkladov nevyplýva, že cit. uznesenie nadobudlo právoplatnosť, pričom podľa poučenia proti tomuto uzneseniu je možné podať opravný prostriedok. Z cit. uznesenia Okresného súdu Ružomberok nevyplýva ani žiadna protiprávnosť postupu žalovaného ani vznik akejkoľvek škody (zmenšenie majetku) žalobcu, pričom logicky pri nenaplnení týchto dvoch znakov sa nemožno ani v teoretickej rovine zaoberať kauzalitou medzi škodovou udalosťou a vznikom škody. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 64. odôvodnenia rozsudku konštatuje protiprávnosť postupu žalovaného, intervenient mal za to, že na konštatovanie prípadnej protiprávnosti postupu žalovaného je oprávnený len exekučný súd Okresný súd Ružomberok, ktorý vydal poverenie na vykonanie exekúcie v tomto prípade. Nad rámec uvedeného uviedol, že súdom konštatované porušenie ust. § 36 ods. 8 v spojení s § 46 ods. 4 a 5 a § 243b ods. 13 zák. č. 233/1995 Z.z. by malo mať za následok existenciu disciplinárnej zodpovednosti na strane žalovaného, ktorá však zo súdneho spisu nevyplýva. Intervenient poukázal ďalej na vnútornú obsahovú rozpornosť odôvodnenia rozsudku, pokiaľ súd v bode 64. odôvodnenia konštatuje, že žalobca v konaní nepreukázal výšku škody ako jeden zo základných predpokladov náhrady škody a v priamom protiklade s týmto konštatovaním priznal žalobcovi sumu 192,20 €. Zároveň ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Ružomberok, exekučný súd návrh žalobcu na vydanie pokynového uznesenia zamietol aj z dôvodu, že suma, ktorá mala byť jeho predmetom, je predmetom už skôr začatého konania vedeného na Okresnom súde Košice I (jedná sa práve o toto konanie sp. zn. 17C/178/2014). Z uvedeného vyplýva, že aj vo vzťahu k tomuto uzneseniu je možné prijať záver, že sa jedná o rozhodnutie procesného charakteru a za zmeneného stavu sa oprávnený môže opakovane domáhať vydania pokynového uznesenia. Z postupu žalobcu je nesporné, že si uplatňuje svoje nároky duplicitne, a to tak prostredníctvom návrhov na vydanie pokynových uznesení, ako aj prostredníctvom podanej žaloby o náhradu škody v tomto konaní. Duplicitnosť uplatnenia nárokov je preukázaná aj tým, že po vydaní príslušného pokynového uznesenia žalobca berie čiastočne späť podanú žalobu v tomto spore. Pripomenul v tejto súvislosti, že ak existuje osobitná právna úprava, má táto vždy prednosť pred úpravou všeobecnou. Právne normy upravujúce pokynové uznesenia v zmysle Exekučného poriadku, sa aplikujú prednostne, keďže konkrétnejšia úprava deroguje všeobecnejšiu (zásada *lex specialis derogat legi generali*). Podľa intervenienta žalobca nastolil v dôsledku svojvoľného postupu stav právnej neistoty (až právneho chaosu), keďže si tie isté nároky uplatňuje v rôznych konaniach, čím zároveň neúmerne zaťažuje súdy generovaním množstva nedôvodných súdnych konaní. Vychádzajúc z existencie špeciálnej právnej úpravy (pokynové uznesenia v zmysle Exekučného poriadku) je možné konštatovať, že žaloba o náhradu škody (ako ostatný inštitút, ktorý môže za splnenia ďalších podmienok prichádzať do úvahy len v prípade neexistencie konkrétnejšej/špeciálnejšej právnej úpravy) je nedôvodná. Pri riešení tzv. súbehu nárokov treba vychádzať zo zásady, ktorú akceptuje právna teória i súdna prax, podľa ktorej vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na náhradu škody, má vždy prednosť uspokojenie nároku zo špeciálneho titulu. Vytkol súdu prvej inštancie, že v otázke započítania vzájomných pohľadávok sporových strán sa stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo/5127/2007, ktorým bol posudzovaný

prípado skutkovo odlišný od prejednávanej veci, a to najmä tým, že v tomto prípade bola medzi sporovými stranami uzatvorená dohoda, ktorá vykonanie započítania umožňovala. Zároveň intervenient poukázal na odlišnosť právnych úprav a postavenia exekútora v Českej a Slovenskej republike, preto právne závery Najvyššieho súdu ČR vyslovené v cit. rozhodnutí považoval za nepoužiteľné pre toto konanie. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 388 CSP rozsudok v napadnutom výroku zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalobca podal včas odvolanie výlučne proti výroku rozsudku o jeho povinnosti nahradíť trovy konania žalovanému a intervenientovi, uplatniac odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP spočívajúci v nesprávnom posúdení veci súdom prvej inštancie z hľadiska aplikácie ustanovení CSP týkajúcich sa náhrady trov konania. Mal za to, že v uplatňovaní svojho práva bol čiastočne úspešným, preto nie je možné, aby znášal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Pomer vyhovujúceho výroku k celkovej žalovanej čiastke (192,20 €/ 37.521 €) predstavuje 0,51 %, v zmysle čoho by náhrada trov konania mala patriť žalovanému vo výške 98,98 % (úspech žalovaného 99,49 % - úspech žalobcu 0,51 %). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 926). Súd prvej inštancie podľa žalobcu rozhodol o trovách konania v priamom rozpore s ust. § 255 CSP, čo platí aj vo vzťahu k náhrade trov konania intervenientovi. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že procesne zaviniť zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP, keďže prvotným dôvodom späťvzatia žaloby bolo čiastočné plnenie žalovaného, pričom nie je rozhodné, či sa tak dialo v spojitosti s iným súdnym rozhodnutím. Poukázal tiež na čl. 2 ods. 1 CSP a na protiprávnosť konania žalovaného, ktorý si ponechal vymožené peňažné prostriedky, započítal jednostranne svoju dubioznu pohľadávku z úplne iných exekučných konaní. Za týchto okolností podľa názoru žalobcu nie je spravodlivým, aby mal hradíť trovy konania žalovanému, nakoľko by to bolo v rozpore aj so zásadou „z nepráva nemôže vzniknúť právo“. Platí, že ak sa pre správanie žalovaného vzala späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne, je žalovaný povinný nahradíť trovy konania, pretože nesporne zaviniť zastavenie konania; ide najmä o prípady, keď žalovaný po podaní žaloby plnil žalobcovi, v dôsledku čoho žalobca vzal žalobu späť (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 935). Keďže súd prvej inštancie skúmal žalobu aj hmotnoprávne (jej dôvodnosť z hľadiska možnosti sa domáhať splnenia nároku iným právnym prostriedkom, t.j. pokynovým uznesením a z hľadiska splnenia podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody), konal v rozpore s ust. § 256 ods. 1 CSP a konštantnými závermi súdnej praxe a odbornej literatúry k nemu sa viažúcimi. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že pokiaľ bol v konaní úspešným v časti sumy 192,20 €, žalobu vzal späť na základe plnenia žalovaného ohľadne sumy 3.638,92 € a vo zvyšnej časti 33.689,88 € bol v konaní neúspešným, je zrejme, že má právo na náhradu trov konania v rozsahu 0,51 % + 9,70 % (3.638,92 / 37.521), t.j. 10,21 % a žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania v rozsahu 89,79 %, a teda žalovaný aj intervenient majú právo na náhradu trov konania v rozsahu 79,58 % (89,79 % - 10,21 %). Na základe uvedeného žalobca žiadal rozsudok v napadnutej časti zmeniť tak, že vo vzťahu k žalobe odvolací súd prizná žalovanému a intervenientovi nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 79,58 %.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že ho považuje v celom rozsahu za nedôvodné. Poukázal na to, že aj keď ust. § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) nebolo výslovne prevzaté do novej procesnej úpravy - zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, súdna prax naďalej nevyklučuje osobitný režim posudzovania úspechu v konaní a nárokov na náhradu trov, a to z hľadiska výsledku v zásade zhodne ako podľa doterajšej úpravy (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 56/2017 zo dňa 8.2.2017). Podľa názoru žalovaného je potrebné prihliadnúť aj na skutočnosť, že konanie sa začalo ešte v roku 2014, teda za účinnosti O.s.p. a na druhej strane aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úprave obsiahnutej v § 142 ods. 3 O.s.p., vychádzajúc z čl. 3 ods. 1 CSP však je možné aj pri nepatrnom neúspechu strany (neúspech žalovaného predstavuje 0,51 %) tejto priznať náhradu trov konania v plnom rozsahu v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/100/2018 zo dňa 30.8.2018). Nesúhlasil s názorom žalobcu, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby malo dôjsť z dôvodov na jeho strane, že zaplatil časť nároku. Poukázal na to, že žalobca si svoj nárok uplatňoval duplicitne vo viacerých súdnych konaniach, jednak podal návrhy na vydanie pokynových uznesení podľa Exekučného poriadku a na druhej strane v tomto konaní titulom náhrady škody, pričom zrejme následne očakáva, že v oboch konaniach mu bude priznaná náhrada trov

konania. Aj keď plnil na základe pokynového uznesenia, nič to nemení na skutočnosti, že v tomto konaní žalobca nárok uplatnil duplicitne, neprednostne a teda musí znášať následky s tým spojené. Vzhľadom na duplicitné uplatnenie nároku možno konštatovať, že zastavenie konania v tomto prípade jednoznačne zaviniť žalobca a bolo by v rozpore s právnymi predpismi, aby súd priznal dôvodnosť nároku v oboch súdnych konaniach a ešte k tomu na základe iných právnych titulov.

12. Intervenient vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania považuje za vecne správny a zotrval na právnej argumentácii, ktorá je obsahom jeho odvolania. Poukázal na to, že žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 3.638,92 € späť, čím zaviniť zastavenie súdneho konania v uvedenej časti, že k úhradám zo strany žalovaného došlo výlučne v dôsledku pokynových uznesení exekučného súdu, a nie v dôsledku dôvodne podanej žaloby. Nedôvodnosť podanej žaloby vyplýva z výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, voči ktorému žalobca odvolanie nepodal. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok v napadnutom výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

13. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného sa intervenient pripojil k argumentácii žalovaného, zotrval na ním podanom odvolaní. Uviedol, že vstúpil do konania výlučne z dôvodu žaloby podanej žalobcom, preto nie je oprávnený vyjadrovať sa ku vzájomnej žalobe žalovaného, na ktorej nemá právny záujem. Navrhol podľa ust. § 388 CSP rozsudok vo vyhovujúcom výroku zmeniť a žalobu v tejto časti zamietnuť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu intervenienta (č.l. 3320 a nasl. spisu) uviedol, že sa s ním v celom rozsahu stotožňuje. Dodal, že v konaní bol predložený nielen rozpis úhrad súdnych poplatkov, ale aj kópie samotných účtovných dokladov, ktoré tieto úhrady dokazujú. Argumentácia žalobcu prekročením plnej moci JUDr. Plichčíka nemá a ani nemôže mať za následok neplatnosť uzatvorenej dohody, nakoľko prekročenie plnomocenstva takéto právne účinky nevyvoláva.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniam žalovaného a intervenienta (č.l. 3330 a nasl.) poukázal na to, že žalovaný v konaní nespochybnil výšku plnení, ktoré bol povinný mu vydať, čo napokon zodpovedá aj jeho zápočtu, ktorým nepochybne uznal svoj záväzok voči žalobcovi (inak by totiž započítavať nemohol); nie je teda sporná výška vzniknutej škody. Podľa žalobcu súd prvej inštancie správne vyhodnotil započítací prejav žalovaného ako neplatný tiež pre povahu právneho postavenia súdneho exekútora, bola splnená aj podmienka protiprávneho konania žalovaného, ktorý jednak nebol oprávnený k vykonaniu zápočtu (konal protiprávne tým, že započítaval) a jednak v zákonom určenej lehote protiprávne oprávnenému nepoukázal vymožené plnenia, čím je súčasne splnený aj kauzálny nexus. Za spornú pokladal skutočnosť, či bol oprávnený uplatniť svoj nárok na súde prvej inštancie alebo v exekučnom konaní prostredníctvom vydania tzv. pokynových uznesení, a či uplatnením nároku na súde prvej inštancie ne/vznikla prekážka litispendencie a nedošlo k neprípustnej duplicitne uplatňovanému nároku. Zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie uplatňoval právo na základe tých istých skutočností, pričom popiera, že by došlo k zmene právnej kvalifikácie, preto správne uzavrel súd prvej inštancie, že nedošlo k zmene žaloby vzhľadom na to, že žalobca nebol povinný svoj nárok právne kvalifikovať a právne posúdenie v zmysle zásady iura novit curia je vecou súdu. Stotožnil sa tiež so záverom súdu, že ním podané návrhy na vydanie pokynových uznesení nezaložili vznik prekážky litispendencie. Tieto návrhy totiž podal až po podaní žaloby v tomto spore, a to z dôvodu pretrvávajúcej neochoty žalovaného poukázať mu neprávom zadržované a započítavané vymožené čiastky. Keďže konania o vydanie pokynových uznesení sa začali neskôr ako toto súdne konanie, nemožno uvažovať o tom, že predstavujú prekážku litispendencie (pretože začali neskôr). Navyše ide o procesné rozhodnutia, ktorých povaha je úplne iná ako povaha tohto konania, v ktorom žalobca a vice versa uplatňuje voči žalovanému hmotnoprávny nárok. K prekážke res iudicata uviedol, že do dnešného dňa neboli vydané právoplatné pokynové uznesenia v celom rozsahu žalovanej čiastky, a teda prekážku res iudicata ako celok treba odmietnuť. Keďže v oboch konaniach nie je daná totožnosť účastníkov konania, z tohto dôvodu nemožno uvažovať o prekážkach litispendencie alebo res iudicata (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici 2CoE/368/2018 zo dňa 30.1.2019, týkajúce sa strán sporu). Námietku intervenienta týkajúcu sa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia Okresného súdu Ružomberok považoval za neprípustnú novotu v odvolacom konaní, poukazujúc na to, že právoplatnosť uznesenia nespochybnil ani žalovaný, ktorý bol jeho stranou a mohol napr. preukázať, že voči nemu podal sťažnosť. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že exekučný súd odmietol vydať pokynové uznesenie nielen z dôvodu skôr začatého konania pred súdom prvej inštancie, ale aj z dôvodu uplynutia lehoty troch rokov, a teda je zrejmé, že sa k

tejto otázke postaví aj v budúcnosti rovnako. Podľa žalobcu je právne neprípustné, aby v prípade oboch prostriedkov mu bolo odopreté právo na súdnu ochranu, nakoľko by to predstavovalo odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Poukázal na to, že právny poriadok v niektorých prípadoch poskytuje viacero prostriedkov ochrany toho istého práva, ktoré môžu dovoľne viesť až do viacnásobnej existencie exekučných titulov a odkázal v tejto súvislosti na súdnu judikatúru. Exekučný poriadok s účinnosťou od 1.11.2013 výslovne stanovil súdnemu exekútorovi lehotu na poukázanie prijatého alebo vymoženého plnenia oprávnenému po odpočte trov exekúcie v zákonom dovolenom rozsahu (§ 46 ods. 4 a 5 Exekučného poriadku), a to do 15.11.2013 alebo najneskôr do 14 dní od ich prijatia. Porušenie tejto povinnosti sankcionuje priamo Exekučný poriadok (i) občianskoprávnou zodpovednosťou a (ii) disciplinárnu zodpovednosťou. V prípade občianskoprávnej zodpovednosti má oprávnený k dispozícii buď uplatnenie nároku titulom zodpovednosti za škodu (podľa jeho voľby voči štátu alebo priamo voči súdnemu exekútorovi v zmysle § 33 EP - napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.3.2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015) a/alebo právo požiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia. V prípade podania žaloby o náhradu škody voči súdnemu exekútorovi ide o uplatnenie hmotno-právneho nároku pred všeobecným súdom (pre prípad spornosti nároku), pričom v prípade návrhu na vydanie tzv. pokynového uznesenia ide o uplatnenie procesno-právneho nároku v príslušnom exekučnom konaní, o ktorom rozhoduje exekučný súd procesným rozhodnutím. Ak súdny exekútor splní povinnosť podľa pokynového uznesenia, dochádza tým k zániku civilnoprávnej zodpovednosti za škodu (pretože škoda bola nahradená) alebo k zmenšeniu škody v prípade čiastočného plnenia. Exekučný poriadok upravuje v dvoch rôznych ustanoveniach tak zodpovednosť súdneho exekútora (§ 33 Exekučného poriadku) a právo (nie povinnosť) oprávneného požiadať exekučný súd o vydanie tzv. pokynového uznesenia (§ 36 ods. 13 Exekučného poriadku). Zastával názor, že právo oprávneného žiadať exekučný súd o vydanie pokynového uznesenia v exekučnom konaní v žiadnom prípade nebráni tomu, aby sa domáhal náhrady škody voči súdnemu exekútorovi aj na všeobecnom súde. To platí i v prejednávanej veci, kde žalovaný argumentuje tým, že žalobca síce mal právo na vydanie prijatých alebo vymožených plnení, ale toto právo zaniklo z dôvodu započítania s nárokom žalovaného na refakturáciu kolkov (súdneho poplatku za návrh na vykonanie exekúcie) z úplne iných exekučných konaní. Žalovaný teda učinil jeho nárok sporným tým, že vykonal súkromno-právny zápočet, čím ho „posunul“ pred všeobecný, a nie exekučný súd. Tento záver má oporu aj v súdnej judikatúre, odkázal napr. na rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici 14C/1044/2015 zo dňa 29.11.2016 a 16C/201/2017 zo dňa 23.11.2017, ktorými súd priznal poškodenému, resp. jeho právnenému nástupcovi nárok na náhradu škody voči súdnemu exekútorovi z dôvodu nepoukázania vymoženého plnenia. Podľa uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica 4Er/589/2012 zo dňa 7.9.2018 (týkajúceho sa sporových strán) „na túto zákonnú povinnosť súdneho exekútora nemá vplyv ani prebiehajúce konanie na Okresnom súde Košice I vo veci sp. zn. 17C/178/2014, v ktorom sa žalobca domáha voči súdnemu exekútorovi zaplatenia sumy 37.521,- € titulom neuznaného jednostranného započítania pohľadávok, pretože v danom prípade ide o osobitný procesný nárok oprávneného na vydanie peňažných prostriedkov uplatnený v rámci exekučného konania a o povinnosť súdneho exekútora vyplývajúcu z jeho funkcie súdneho exekútora“. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Košiciach 3Co/210/2016 zo dňa 18.5.2017, ktorým bolo priznané žalobcovi právo na vydanie súdnym exekútorom zadržovaných čiastok mimo exekučného konania. K námietke žalovaného, že v prípade vyhovenia žalobe a súčasnému právoplatnému pokynovému uzneseniu je neprípustne zaviazaný dvakrát na to isté plnenie, žalobca zdôraznil, že v žiadnom prípade sa nedomáha dvojitého plnenia a v prípadoch, ak obdrží od žalovaného plnenie, procesne na to reagoval podaniami v konaní pred súdom prvej inštancie o späťvzati žaloby. Podľa žalobcu nič nebráni tomu, aby žalovaný bol zaviazaný na to isté plnenie z dvoch rôznych právnych dôvodov, a to titulom náhrady škody ako aj titulom pokynového uznesenia (Exekučný poriadok totiž žiadnu prioritu pokynového uznesenia neupravuje). Obavu žalovaného o duplicitné plnenie identického peňažného plnenia pokladal za neopodstatnenú, pretože žalovaný v žiadnom prípade nie je povinný platiť viacnásobne to isté plnenie, a to napriek existencii dvoch alebo viacerých exekučných titulov, ale je povinný plniť vždy iba jedno plnenie a vo vzťahu k zvyšným exekučným titulom má k dispozícii príslušný prostriedok právnej ochrany, čo vyplýva aj z ustálenej súdnej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20Cdo/2214/2005 z 26.4.2006 a 20Cdo/2504/2010 z 20.9.2011). Vo vzťahu k duplicitnému plneniu paralelu videl s plnením zmenkového a obligačného dlžníka zo zabezpečovacej zmenky a plnením zo zmluvy (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 1839/2000 z 22.8.2002, uverejnený pod R 9/2004). Tvrdenie žalovaného o existencii bezvýnimочnej dohody o platení kolkov žalovaným za oprávneného, podľa žalobcu spochybňujú ním predložené návrhy na vykonanie exekúcie nachádzajúce sa v súdnom spise, ktoré sa týkajú povinných: O. I., K. V., W. Z., T. Z., P. F., Z. W., K. W., M. W., I. K., P. G., Z. C., Q. Z., N. B., N. B., L. I., J. U., O. M., T. V., B. P., L. C., A. K., M. R. a M. C., prílohou ktorých je kolok. G. je teda pravdou,

že v každom prípade kolok nebol priložený k návrhu na vykonanie exekúcie. Žalovaný preukazoval existenciu dohody v podstate len vlastným tvrdením, ako aj výpoveďami nedôveryhodných svedkov - jeho zamestnancov (účtovníčky a bývalej exekútorskej koncipientky), ktorí sa vyjadrovali k veci len všeobecne. Poukázal na to, že ona existenciu tejto dohody popieral, predkladal listinné dôkazy a rovnako vypovedal i jeho štatutárny zástupca. Čo sa týka písomného potvrdenia JUDr. Plichcika, tento dôkaz mu bol predložený až na súdnom pojednávaní a nemal dostatok času na prípravu na vyjadrenie sa k jeho obsahu. Podľa žalobcu ide o nezákonný dôkaz, nakoľko advokát nebol zbavený mlčanlivosti a vyjadroval sa k veci v priamom rozpore s ust. § 23 zákona o advokácii č. 586/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov. Takýto dôkaz je neprípustný, pretože je obchádzaním svedeckej výpovede a Civilný sporový poriadok niečo obdobné čestnému vyhláseniu ako dôkaz nepripúšťa. Za správny a aj presvedčivo odôvodnený považoval záver súdu prvej inštancie o právnej nedovolenosti dohody, a to nielen pre kolíziu so zákonom o súdnych poplatkoch (zákon č. 71/1992 Zb., podľa ktorého poplatníkom bol výlučne oprávnený), ale aj pre rozpor s Exekučným poriadkom a jeho vykonávacou vyhláškou. Rovnako aj postavenie súdneho exekútora, na ktorého štát delegoval verejnú moc v oblasti výkonu rozhodnutí, vylučuje možnosť dohody medzi účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom o platení súdnych poplatkov odchylné od zákona. Súdny exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu exekučných titulov (§ 2 ods. 1 EP) a z povahy jeho postavenia je vylúčené, aby sa dohodol s účastníkom ním vedeného exekučného konania o presune poplatkovej povinnosti, ktorá je peňažnou povinnosťou verejnoprávneho charakteru. To teda znamená, že ak by aj hypoteticky bola uzavretá medzi stranami dohoda, ktorej existenciu žalovaný tvrdí, nemohla byť uzavretá platne. Citoval v tejto súvislosti ustanovenia § 2 ods. 2 až 4, § 5 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku a z judikatúry upravujúcej právne postavenie exekútora, ktoré je determinované tým, že vykonáva úlohy (orgánu) verejnej (štátnej) moci a z tohto dôvodu sa naňho vzťahujú iné kritéria, než na právne postavenie subjektov, ktoré nevykonávajú verejnú (štátnu, súdnu) moc (Pl. ÚS 49/2003, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 41/2009 zo dňa 25.3.2010). Medzi súdnym exekútorom ako orgánom ochrany práva a orgánom verejnej moci a účastníkom exekučného konania (predovšetkým oprávneným) nevzniká hmotnoprávny (súkromnoprávny) vzťah [R 67/2013, Kasíková, M. a kol.: Zákon o súdnych exekútoroch a exekuční činnosti (Exekuční rád). Komentár. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 2]. Súdny exekútor nie je účastníkom exekučného konania s výnimkou prípadu, ak súd rozhoduje o trovách exekútora (§ 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017, II. ÚS 4/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.7.2018, sp. zn. 3 Oboer/16/2018). Uviedol ďalej, že súdny exekútor musí v exekučnom konaní postupovať nestranné a nie je oprávnený nedôvodne zvýhodňovať jedného z účastníkov exekučného konania, tu oprávneného. Nestrannosť súdneho exekútora je chápaná predovšetkým ako záruka neutrality vo vzťahu k účastníkom exekučného konania a osobám na tomto konaní zúčastneným, ktorá sa prejavuje v tom, že súdny exekútor je medzi účastníkmi exekučného konania a nemá bezdôvodne preferovať ani jedného z účastníkov či iných subjektov na konaní zúčastnených (Števec, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol.: Exekučný poriadok. Komentár, 3. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 8). Postup súdneho exekútora počas exekučného konania nemôže zvýhodniť ani jedného z účastníkov konania (Kormanová, D.: Trovy exekúcie. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck 2015, s. 5, tiež § 4 Etického kódexu exekútora). Ani skutočnosť, že v exekučných konaniach si pôvodne zvolil za súdneho exekútora žalovaného, podľa žalobcu neznamená zníženie alebo relativizáciu požiadavky nestrannosti kladenej na činnosť žalovaného. Napriek tomu exekútor musí vykonávať exekúciu ako tretí subjekt nepodriadený iným než ústavným a zákonným kritériám výkonu svojej funkcie. Na jeho nestrannosť nesmie vplývať ani výška prípadnej odmeny za vykonanie exekúcie (Komentár k Exekučnému poriadku, ASPI). Je a minori ad maius nepochybné, že na nestrannosť súdneho exekútora preto nemôže vplývať ani zmluvné dojednanie o náhrade hotových výdavkov súdneho exekútora. Ustanovenia § 4 a § 2 ods. 2 EP výrazne obmedzujú súdneho exekútora pri vykonávaní zárobkovej činnosti a dovoľujú mu vykonávať len tú činnosť, ktorú mu výslovne dovoľuje vykonávať Exekučný poriadok (Ústavný súd ČR sp. zn. II.ÚS 372/04). Je tomu tak preto, aby verejnosť vnímala súdneho exekútora ako nestrannú osobu, aby sa zamedzilo konfliktu záujmov a obmedzil vznik situácií, kedy exekútor nebude konať nezávisle a nestranné [Kasíková, M. a kol.: Zákon o súdnych exekútoroch a exekuční činnosti (Exekuční rád). Komentár. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 7]. Odmena a náhrada výdavkov súdneho exekútora je regulovaná zákonom, ktorý vylučuje odchylnú dohodu medzi súdnym exekútorom a účastníkom exekučného konania. Na druhej strane exekútor nie je oprávnený vykonávať exekúciu bezplatne alebo len za náhradu nákladov [Kasíková, M. a kol.: Zákon o súdnych exekútoroch a exekuční činnosti (Exekuční rád), Komentár. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 4]. O to viac exekútor sa nemôže pri výkone exekučnej činnosti „dostať do mínusu“, keď hradí výdavky za niekoho iného, kto je dokonca účastníkom ním vedeného exekučného konania. Nemožno vylúčiť finančné zainteresovanie súdneho

exekútora na vymožení uloženej povinnosti, no osoba exekútora môže svoju činnosť vykonávať len zákonným spôsobom pri zachovaní nezávislosti a nestrannosti voči účastníkom exekučného konania. Úkony exekútora v exekučnom konaní sú považované za úkony súdu [Kasíková, M. a kol. Zákon o súdnych exekútoch a exekuční činnosti (exekuční rád). Komentár. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 3]. Podľa názoru žalobcu „úverovaním“ oprávneného sa súdny exekútor dostáva do fázy ekonomickej závislosti, pretože má prvoradý záujem na tom, aby mu oprávnený peňažné prostriedky vrátil, resp. ich v exekúcii vymohol (a nie na korektnom priebehu exekučného konania so zohľadnením skutočnosti, že na povinného sa vzťahuje spotrebiteľská ochrana), čo relativizuje jeho nestranný pomer k obom účastníkom exekučného konania. Navyše nie je žiaden právne relevantný dôvod na tom, aby súdny exekútor „pomáhal“ oprávnenému tak, že uhradí zaňho súdny poplatok. Čo do počiatku činnosti súdneho exekútora treba zdôrazniť, že samotná činnosť súdneho exekútora nezačína samotným podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Ak sa budúci oprávnený (podľa v súčasnosti už neúčinnnej právnej úpravy) kontaktuje so súdnym exekútorom a dojednáva si pravidlá vzájomnej budúcej spolupráce, je zrejme, že v tomto momente súdny exekútor (aj keď formálne ešte nebolo začaté exekučné konanie) koná už ako súdny exekútor (pretože je daná bezprostredná súvislosť s exekučným konaním alebo viacerými z nich), a nie ako bežný podnikateľ. Z tohto hľadiska treba uviesť, že akákoľvek činnosť exekútora začína tam, kde končí činnosť súdu v nachádzajúcom konaní [Kasíková, M. a kol.: Zákon o súdnych exekútoch a exekuční činnosti (Exekuční rád). Komentár. 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2007, s. 2]. Citoval ďalej ustanovenia § 196, § 197 ods. 2, § 199, § 200 ods. 1 Exekučného poriadku, § 30 vyhlášky č. 68/2017 Z.z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, § 1, § 3 a § 17 ods. 1 a 2, § 22 ods. 1 vyhlášky č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. Opakovane pripomenul požiadavku písomnej formy dohody o zmluvnej odmene uzatvorenej medzi oprávneným a súdnym exekútorom, a to pod následkom neplatnosti zmluvy s tým, že každá iná forma spôsobuje nielen neplatnosť právneho úkonu, ale nezakladá exekútorovi žiaden nárok na zmluvnú odmenu. Náhrada hotových výdavkov exekútora zahŕňa najmä úhradu výdavkov exekútora vynaložených na súdne a iné poplatky. Poukázal na konanie pred Ústavným súdom SR (uznesenie sp. zn. II.ÚS 467/2017 zo dňa 25.5.2017), v ktorom „prešlo“ testom ústavnosti uznesenie exekučného súdu, ktorým uložil súdnemu exekútorovi úhradu súdneho poplatku za žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ústavný súd tu obiter dictum uviedol, že „v čase podania žiadosti o vydanie poverenia vykonania exekúcie (január 2017) Exekučný poriadok neupravoval explicitne, či sa súdny poplatok za podanie návrhu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie považuje za súčasť trov exekúcie a kto tento poplatok znáša. V čase podania žiadosti o vydanie poverenia vykonania exekúcie (január 2017) bolo možné poplatok za podanie návrhu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie považovať za hotový výdavok účelne vynaložený v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti, ktorý bol povinný uhrádzať povinný. V prípade, že napadnutým uznesením okresného súdu bol na jeho platenie zaviazaný v rámci rozhodovania okresného súdu o návrhu sťažovateľa na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sťažovateľ ako súdny exekútor, suma uhradená sťažovateľom patrila do hotových výdavkov súdneho exekútora, ktorá mohla byť uplatnená následne v rámci exekučného konania ako trovy exekúcie voči povinnému. S účinnosťou od 1. apríla 2017 už Exekučný poriadok upravuje explicitne v ust. § 199a ods. 1, že výdavky na zaplatený súdny poplatok sa považujú za trovy oprávneného“. Žalobca poukázal ďalej na to, že v iných exekučných veciach si žalovaný v rámci náhrady svojich výdavkov uplatnil aj súdny poplatok za udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, náhrada ktorého mu bola exekučnými súdmi priznaná (napr. uznesenie Okresného súdu Bratislava II 57Er/3182/2012 zo dňa 24.10.2018, uznesenie Okresného súdu v Nitre 18Er/535/2016 zo dňa 22.10.2018) a mal za to, že takýmto spôsobom mohol postupovať aj v prípade exekučných konaní vedených v jeho prospech. V otázke právneho postavenia súdneho exekútora nesúhlasil s jednoznačným náhľadom na exekútora ako na podnikateľa, lebo súdny exekútor je považovaný za hybrid medzi štátnym orgánom a podnikateľom. Ak by bol exekútor podnikateľom, mohol by si vyberať „obchodné príležitosti“, zvažovať obchodné riziko, vstupovať do právnych vzťahov podľa svojej úvahy a odmietnuť príležitosti, ktoré sú z akéhokoľvek dôvodu pre neho neprijateľné alebo nezaujímavé. Exekučné konanie je však osobitným druhom civilného sporového konania, ktorým štát realizuje svoju povinnosť zabezpečiť vymožitelnosť práva a súdny exekútor je orgánom verejnej moci. Exekútor nemôže odmietnuť vykonanie exekúcie z dôvodu jej ekonomickej „nezaujímavosti“, napr. z dôvodu náročnosti či nízkeho predpokladu úspechu exekúcie, je povinný vykonávať v konaní procesné úkony a vynakladať prostriedky. Uvedené skutočnosti podľa názoru žalobcu neumožňujú uvažovať o exekútorovi ako o podnikateľovi a o riziku neúspechu exekúcie ako o podnikateľskom riziku súdneho exekútora. Je pravdou, že súdny exekútor bol do svojej

funkcie vymenovaný na vlastnú žiadosť, tento argument však neobstojí pri úvahách o tom, že trovy neúspešnej exekúcie by nemal znášať oprávnený, ale súdny exekútor, ak bol vymenovaný za účinnosti právnej úpravy, nota bene ktorá mu priznávala refundáciu jeho vynaložených výdavkov (a dokonca aj odmenu aspoň v minimálnej výške) a exekučnú činnosť (vrátane obligatórne uskutočňovaných procesných úkonov a s nimi spojeného vynakladania svojich vlastných prostriedkov) vykonával, súc si vedomý tejto právnej úpravy. Na tieto východiská by mal byť braný zreteľ pri úvahách o zložkách trov exekútora (Števček, M., Kotrecová, A., Tomašovič, M., Molnár, P. a kol.: Exekučný poriadok. Komentár, 3. vydanie, Praha: C. H. Beck, 2018, s. 816 - 817). Keďže exekútor je verejným činiteľom, vykonáva verejnú moc a je osobou, na ktorú štát preniesol výkon verejnej moci v oblasti núteného výkonu rozhodnutí a jeho úkony sú de facto úkonmi súdu, je neprípustná dohoda súdneho exekútora o tom, že zaplatí za oprávneného súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, t.j. zaplatí za svoju vlastnú činnosť. Považoval za otázne, či bez akejkoľvek pochybnosti takýto poplatok spadá do trov oprávneného alebo do trov súdneho exekútora (ak ho už zaplatil), keď z vyššie cit. rozhodnutia ústavného súdu je zrejmé, že právna úprava v Exekučnom poriadku účinná do 31.3.2017 takýto výklad umožňovala. Pre prípad, že by nebolo možné priznať zaplatený súdny poplatok v rámci vyúčtovania trov súdnemu exekútorovi a tento poplatok by bol súčasťou trov oprávneného, žalobca nevidí žiaden logický dôvod preto, aby si ho žalovaný v rámci vyúčtovania svojich trov nemal uplatniť. Nakoľko v zmysle záverov odbornej literatúry je veľmi diskutabilné postavenie súdneho exekútora ako podnikateľa a súdny exekútor má postavenie účastníka konania iba ohľadom svojich trov (pričom podľa vlastných tvrdení žalovaného si ním údajne zaplatený súdny poplatok v rámci svojich trov nevyúčtoval, pretože má ísť o trovy oprávneného), je zrejmé, že otázka posudzovania náhrady za súdny poplatok, ktorý údajne žalovaný zaplatil v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, spadá do sféry postavenia žalovaného ako súdneho exekútora, a nie podnikateľa ani nie účastníka exekučného konania. Zdôraznil v tejto súvislosti, že žalovaný ako súdny exekútor v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR môže konať len to, čo mu je výslovne zákonom dovolené a okrem exekučnej činnosti môže vykonávať iba činnosti, ktoré mu dovoľuje Exekučný poriadok. Do týchto činností podľa názoru žalobcu dohoda o financovaní súdnych poplatkov oprávneného nepatrí. Neexistuje žiadny relevantný dôvod, aby súdny exekútor vykonávajúci verejnú moc a suplujúci úlohu súdu, platil súdny poplatok za oprávneného, a tak mu zvýhodňoval a zjednodušoval účasť v exekučnom konaní a navyiac vytvoril vzťah vzájomnej ekonomickej závislosti oprávneného a súdneho exekútora, keďže sa tým neúmerne zvýšil právny záujem nielen oprávneného, ale aj súdneho exekútora na vymožení súm zodpovedajúcich zaplateným súdnym poplatkom, a to v porovnaní so situáciou, ak by súdne poplatky hradil oprávnený. Žalovaný tým porušil Exekučný poriadok a v ňom obsiahnutú zásadu jeho nezávislého a nestranného postavenia a konal spôsobom, ktorý mu Exekučný poriadok neumožňuje. Súd prvej inštancie podľa žalobcu správne posúdil prípadnú dohodu o platení kolkov ako absolútne neplatnú a v tejto súvislosti aj dôvodnosť ním vznesenej námietky premlčania vzájomného nároku žalovaného, bez potreby vykonania ďalších dôkazov postupujúc v súlade so zásadou hospodárnosti konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/51/2017 z 15.5.2018), pričom dospel k správne mu záveru, že žalovaný nárok uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej i trojročnej objektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ a záverov konštantnej judikatúry (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2004). Podľa názoru žalobcu žalovaný nepreukázal ani žiadnu skutočnosť svedčiacu o rozpore námietky premlčania s dobrými mravmi, ani len konkrétne netvrdil, a dokonca niektoré skutočnosti v rozpore s ust. § 366 písm. d) CSP zahrnul až do podaného odvolania. Nepreukázal žalobcov úmysel ho poškodiť, keďže žalobca len využil v konaní dostupný prostriedok procesnej obrany. Tvrdil, že žalovaný konal protiprávne, keď „siahol na peniaze“ žalobcu a jeho protiprávne a svojpomocné konanie vylučuje, aby sa mohol v spore brániť poukazom na rozpor s dobrými mravmi. Poukázal tiež na to, že žalovaný neuplatnil svoje právo na súde žalobou alebo vzájomnou žalobou ani po tom, ako sa dozvedel o podanej žalobe žalobcu, ale stalo sa tak až dlhší čas po jej podaní dňa 3.10.2016, a aj to vadne (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/126/2009 z 29.7.2010, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 718/11 z 26.6.2012). K otázke rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi citoval z judikatúry Ústavného súdu SR sp. zn. ÚS 542/2013 z 23.9.2013, II.ÚS 176/2011 a právny názor z vybraných rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky (rozsudok 21Cdo/992/99 z 28.6.2000 uverejnený v časopise Soudní judikatura č. 11/2000 pod č. 126, rozsudok 25Cdo/2905/99 z 28.11.2001, uznesenie 25Cdo/2648/2003 z 31.8.2004, rozsudok 25Cdo/539/2008 z 19.2.2009) ako aj z nálezů Ústavného súdu ČR sp. zn. I.ÚS 643/2004 zo 6.9.2005. Záverom spochybňoval aj výšku nároku uplatneného vzájomnou žalobou (celková suma refakturovaných kolkov) námietkami, že faktúry žalovaného obsahujú početné chyby v zozname exekučných konaní, ktorých sa dotýka fakturácia, ďalej duplicity spočívajúce v tom, že jednotlivé exekučné konania sú uplatnené opakovane vo viacerých faktúrach, nepreskúmateľné položky,

ako aj pre žalobcu neznáme exekučné konania. Na základe uvedeného žalobca navrhol rozsudok v časti napadnutej odvolaniami žalovaného a intervenienta ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na 100 % náhradu trov odvolacieho konania.

16. V odvolacej replike (podanie na č.l. 3394 a nasl.) žalobca reagoval na vyjadrenia žalovaného a intervenienta a poukázal na ním podané odvolanie výlučne čo do výroku o náhrade trov konania, pričom zdôraznil, že odvolanie nepodal z dôvodu zamietnutia žaloby, ale z dôvodu čiastočného zastavenia konania a svojho čiastočného úspechu v konaní. Podľa žalobcu je nepochybné, že žalovaný a ani intervenient neboli 100 % úspešní vo vzťahu k žalobe, pretože (i) súd prvej inštancie čiastočne žalobe vyhovel a (ii) čiastočne konanie zastavil, pretože žalovaný mu poskytol žalované plnenie počas prebiehajúceho konania, čím procesne zaviniel zastavenie konania a z procesného hľadiska je úplne nerozhodné, či sa tak stalo na základe iného právneho titulu alebo dobrovoľne. Zopakoval, že dôvodnosť žaloby súd skúma výlučne z procesného hľadiska a nie je vôbec rozhodujúce, aký by bol „osud“ žaloby, ak by bola prejednaná vecne. Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť nahradit' trovy zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podaná dôvodne (II.ÚS 569/2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/225/2010 z 25.10.2010). Čo sa týka možnosti priznať náhradu trov konania v rozsahu 100 % napriek nepatrnému úspechu druhej sporovej strany v konaní aj za účinnosti CSP, žalobca poukázal na odbornú literatúru, podľa ktorej „Nepatrný úspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná, zohľadňuje sa teda každý neúspech“ (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 926), pričom v danej veci výška plnenia nezávisela ani od znaleckého dokazovania ani od úvahy súdu, a teda žalovaným uvádzané rozhodnutie ústavného súdu je od základu neaplikovateľné. Žalobca namietal účelnosť úkonu právnej služby - vyjadrenia intervenienta k odvolaniu žalovaného, ktorý podľa jeho názoru nemožno zahŕňať do prípadného nároku intervenienta na náhradu trov odvolacieho konania, keďže jeho obsahom je len jednou vetou všeobecne a bez akejkoľvek ďalšej argumentácie vyjadrený súhlas intervenienta s procesným úkonom strany, ktorú svojím konaním v procese podporuje. S odkazom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 207/2019 z 26.9.2019 a IV.ÚS 83/2018 žalobca uviedol, že nahradit' možno iba trovy konania účelne vynaložené a z tohto hľadiska je potrebné každý úkon právnej služby posudzovať samostatne. Na základe uvedeného navrhol rozsudok v časti napadnutej odvolaniami žalovaného a intervenienta ako vecne správny potvrdiť a v časti napadnutej ním podaným odvolaním zmeniť a odvolaniu žalobcu vyhovieť a zároveň mu priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

17. Intervenient v odvolacej replike uviedol, že v plnej miere zotrváva na svojich tvrdeniach a argumentácii obsiahnutých v jeho odvolaní, pričom s poukazom na zásadu hospodárnosti súdneho konania nepovažuje za účelné tieto uvádzať opakovane.

18. Rozsudok vo výrokoch o zastavení konania (I.) a o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (III.) nebol napadnutý podanými odvolaniami strán a intervenienta, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 2 a 3 CSP), a preto v tejto časti nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

19. Predmetom odvolacieho prieskumu rozhodnutia súdu prvej inštancie vo veci samej na základe podaných odvolaní žalovaného a intervenienta na strane žalovaného, bol rozsudok v jeho vyhovujúcom výroku, ktorým súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 192,20 € (II.), vo výroku o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného zo dňa 30.9.2016 (IV.), ako aj v závislých výrokoch o trovách konania, ktoré podaným odvolaním napadol žalobca.

20. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolania strán a intervenienta na strane žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1 a 2 CSP a v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolania žalovaného a intervenienta sú dôvodné a rozsudok v napadnutej časti nie je zákonný a vecne správny, pretože súd prvej inštancie spor po právnej stránke posúdil nesprávnym spôsobom, a preto odvolací súd po zistení, že nie sú splnené zákonné predpoklady pre potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (387 CSP) a ani pre jeho zrušenie v napadnutej časti (§ 389, § 390 CSP) a že zároveň pre

svoje rozhodnutie má dostatočný a súdom prvej inštancie aj správne zistený skutkový základ, podľa ust. § 388 CSP rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku zmenil tak, že žalobu o zaplatenie sumy 192,20 € zamietol a vo výroku, ktorým súd vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 zamietol, rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP zrušil. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. 215/2. posch. dňa 13.7.2022 o 10.00 hod., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli, webovej stránke súdu a zást. žalovaného na základe jej žiadosti aj elektronicky v súlade s § 219 ods. 3 druhá veta CSP, pri zachovaní zákonnej lehoty podľa ust. § 219 ods.1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

21. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v jeho napadnutej časti a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok strán a intervenienta (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite a úplne zistil skutkový stav prejednávanej veci procesne správnym postupom, a preto skutkovému základu rozhodnutia súdu prvej inštancie nemá čo vytknúť. Súd prvej inštancie však nesprávnym spôsobom posúdil spor po právnej stránke, pokiaľ inak správne zvolené právne normy nesprávne interpretoval a na vec aplikoval, nesprávne posúdil tiež predbežné právne otázky, ktoré mali podstatný význam pre rozhodnutie sporu a v okolnostiach posudzovaného prípadu vyvodil nezodpovedajúce závery o právach a povinnostiach strán, ako aj nesprávny právny záver o naplnení zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného súdneho exekútora za škodu v zmysle ust. § 33 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov, účinného do 31.3.2017.

22. Odvolania podané žalovaným a intervenientom na jeho procesnej strane proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo veci samej, preto odvolací súd predovšetkým z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, považuje za opodstatnené.

23. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu, to znam. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci právneho vzťahu (strany sporu) podľa príslušného právneho predpisu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky, riešeniu ktorých predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie veci je vo všeobecnosti nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t.j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval, v skutkových okolnostiach teda z príslušnej právnej normy vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

24. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe v časti o zaplatenie sumy 192,20 €, keďže na podklade výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru o dôvodnosti nároku v tejto časti, ktorý právne posúdil z titulu náhrady škody a mal preukázané zákonné predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného v postavení súdneho exekútora za škodu spôsobenú v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti v zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.3.2017 (ďalej tiež len „EP“). Súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalovaný v postavení súdneho exekútora konal v rozpore s ust. § 36 ods. 8 v spojení s prechodným ust. § 243b Exekučného poriadku v znení novely vykonanej zákonom č. 299/2013 Z.z. účinným od 1.11.2013 a spôsobil žalobcovi škodu na majetku v prisúdenej výške, pokiaľ nesplnil svoju zákonnú povinnosť poukázať oprávnenému (žalobcovi) peňažné prostriedky vymožené v uskutočnenej exekúcii (exekučnom konaní) vedenej na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010, ktorá sa právoplatne skončila vymožením exekvovanej pohľadávky dňa 31.8.2013, pričom v otázke základu nároku za rozhodujúcu vo svojich úvahách pokladal skutočnosť, že žalobca (v pozícii oprávneného) z dôvodu skončenia exekúcie v tomto prípade už nemal možnosť podať návrh na vydanie tzv. pokynového uznesenia v exekučnom konaní za účelom získania exekučného titulu voči súdnemu exekútorovi podľa ust. § 36 ods. 8 v spojení s prechodným § 243b ods. 2 a ods. 13 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.11.2013, a preto nárok v tejto časti podaním žaloby na všeobecnom súde uplatnil dôvodne.

25. Súd prvej inštancie postupoval správne, pokiaľ v danom spore prejudiciálne riešil otázku platnosti dohody medzi žalobcom a žalovaným uzavretej ústnou formou v roku 2006, predmetom ktorej bola úhrada súdnych poplatkov (zo žiadostí o udelenie poverení na vykonanie exekúcie) žalovaným v

exekučných konaniach a ich následná kompenzácia z výťažku vymoženého exekúciách vedených na základe žalobcom (v postavení oprávneného) hromadne podávaných návrhov na vykonanie exekúcie, resp. v prípade nemožnosti takého postupu ich náhrada z prostriedkov žalobcu. Na podklade výsledkov vykonaného dokazovania súd dôvodne nemal pochybnosti o uzavretí takejto dohody medzi stranami sporu, jej obsahu, a ani o skutočnej realizácii úhrad súdnych poplatkov žalovaným, ktoré žalovaný žalobcovi následne fakturoval a „započítaval“ oproti plneniam vymoženým v exekúciách. Odvolací súd sa s týmito skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie ako vecne správnymi, ku ktorým súd dospel na podklade úplného a správneho hodnotenia vykonaných dôkazov, v celom rozsahu stotožňuje. Nemožno však súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, ktorý prijal v otázke platnosti spornej dohody a pokiaľ ju posúdil ako absolútne neplatnú z dôvodu rozporu so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom do 30.9.2012, ako aj zreteľom na povahu postavenia súdneho exekútora ako orgánu vykonávajúceho verejnú moc (verejného činiteľa) a právneho vzťahu medzi súdnym exekútorom a oprávneným ako účastníkom konania, medzi ktorými nevzniká súkromno-právny vzťah, a následne ako neplatné posúdil i zápočty vlastnej pohľadávky žalovaného oproti pohľadávke uplatnenej žalobou, vo výške 37.521,- € z titulu ním zaplatených súdnych poplatkov v niekoľkých tisíckach uskutočnených exekúcií v prospech žalobcu ako oprávneného. V súvisiacej argumentácii súd prvej inštancie akcentoval tiež požiadavku písomnej formy dohody o zmluvnej odmene uzavretej medzi exekútorom a oprávneným v zmysle ust. § 17 ods. 1, 2 vyhl. č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách exekútorov v znení neskorších predpisov, pričom spornú dohodu posúdil za neplatnú i z dôvodu nedostatku jej písomnej formy, aj keď strany sporu v konaní ani len netvrdili, že v prípade dohody by malo ísť o dohodu o zmluvnej odmene exekútora. S týmto spôsobom právneho posúdenia prejednávanej veci i prejudiciálnej otázky, ktorá nepochybne aj podľa názoru odvolacieho súdu bola pre rozhodnutie sporu podstatná, lebo od jej zodpovedania závisela nielen úspešnosť podanej žaloby, ale aj posúdenie dôvodnosti procesnej obrany žalovaného v konaní, sa odvolací súd nestotožňuje a považuje ho za nesprávny.

26. Existencia dohody uzavretej medzi stranami sporu v roku 2006 a rovnako i skutočnosť, že na jej podklade žalovaný najneskôr do 26.12.2012 z vlastných prostriedkov za žalobcu uhrádzal súdne poplatky za žiadosti o udelenie poverení v súvislosti s hromadným počtom podávaných návrhov žalobcu (ako oprávneného) na vykonanie exekúcií, aj z pohľadu odvolacieho súdu bola v konaní jednoznačne a nepochybne preukázaná priamymi aj nepriamymi dôkazmi vykonanými v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré súd správnym spôsobom vyhodnotil a so skutkovými závermi z nich vyvođených možno bez výhrad súhlasiť. Odvolací súd však na rozdiel od súdu prvej inštancie zastáva právny názor, že sporná dohoda uzavretá medzi žalobcom a žalovaným je platným právnym úkonom, pretože nezistil rozpor (obsahom a ani účelom dohody) so žiadnym z kogentných ustanovení Exekučného poriadku účinného v čase uzavretia dohody alebo s iným všeobecne záväzným právnym predpisom. Neobstojí ani súdom prvej inštancie ustálený dôvod neplatnosti dohody pre rozpor so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov účinným do 30.9.2012, t.j. v čase uzatvorenia dohody, ktorý za poplatníka súdneho poplatku v exekučnom konaní v ust. § 2 ods. 1 výslovne označoval oprávneného. V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s argumentmi odvolateľov (žalovaného a intervenienta), že obsahom dohody rozhodne nebolo dojednanie o zmene poplatníka súdneho poplatku označeného zákonom č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30.9.2012, pričom strany sa nedohodli ani o „presune poplatkovej povinnosti verejnoprávneho charakteru“, ako to mylne a účelovo tvrdil v konaní žalobca, ale predmetom dohody bola úhrada súdnych poplatkov žalovaným z jeho vlastných prostriedkov za oprávneného ako poplatníka, a to v jeho mene a na jeho účet. Z obsahu dohody nevyplýva, že súdne poplatky mal žalovaný exekútor v jednotlivých exekučných konaniach platiť vo svojom mene a na svoj účet ako poplatník (t.j. odchylné od zákona), čo možno vyvodit' tiež z dojednania o záväzku žalobcu nahradiť žalovanému tieto ním vynaložené výdavky dohodnutým spôsobom. Takáto dohoda podľa názoru odvolacieho súdu nebola zákonom alebo iným v tom čase účinným právnym predpisom zakázaná, resp. nedovolená, svojím obsahom a ani účelom nebola v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch č. 71/1992 Zb., pričom odvolací súd nezistil ani jej rozpor s dobrými mravmi či inú právnou nedovolenosť. Dohodu o spôsobe uhrádzania súdnych poplatkov žalovaným exekútorom za oprávneného v žiadnom prípade nie je možné pokladať za dohodu exekútora a oprávneného o zmluvnej odmene, u ktorej je pod sankciou neplatnosti predpísaná písomná forma, pretože súdny poplatok nie je odmenou exekútora predstavujúcou „odplatu“ za výkon jeho exekučnej činnosti.

27. Pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora ako osoby vykonávajúcej verejnú moc, odvolací súd poukazuje na to, že tento status súdnemu exekútorovi priznáva Exekučný poriadok, ktorý ho nepochybne zaraďuje medzi orgány ochrany práva a súčasť verejnej (súdnej) moci. Ust. § 5 ods. 1 EP deklaruje,

že pri výkone exekučnej činnosti má súdny exekútor postavenie verejného činiteľa a podľa § 5 ods. 2 vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci. Postavenie verejného činiteľa má súdny exekútor iba v prípade, ak vykonáva konkrétnu činnosť v rámci konkrétnej exekučnej veci. Extenzívny výklad ust. 5 ods. 1 EP v tom zmysle, že súdny exekútor má postavenie verejného činiteľa aj pri vykonávaní takzvanej ďalšej činnosti, je neprípustný. Exekučný poriadok je právnou normou procesného práva, a teda práva verejného a analógia či extenzívny výklad sú v tomto prípade neprípustné. Exekútor preto nemá postavenie verejného činiteľa pri vykonávaní tzv. ďalšej činnosti (napríklad pri doručovaní súdnych písomností a pod.), ale len v súvislosti s výkonom konkrétnej exekučnej činnosti v rámci konkrétnej exekučnej veci (pozri Števček, M., Kotrecová, A.: Exekučný poriadok, 3. vydanie, 2018, s. 11 - 13). Z uvedeného vyplýva, že Exekučným poriadkom preniesol štát časť výkonu svojej moci - špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj vykonávacie konanie, na súdnych exekútorov, ktorí pri výkone exekučnej činnosti sú orgánmi verejnej moci. Kritériom pre určenie, či konkrétny subjekt je orgánom verejnej moci, je skutočnosť, či rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynutiteľné, alebo či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať (k vymedzeniu pojmu „verejnej moci“ porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 86/95, I. ÚS 41/98 a II. ÚS 75/93). Na druhej strane určité špecifiká výkonu funkcie súdneho exekútora umožňujú vnímať jeho postavenie (predovšetkým z pohľadu inštitucionálneho a ekonomického), ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie, ktorá svoju činnosť vykonáva nezávisle, teda vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, na účely dosiahnutia zisku a má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania (porov. I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08, II. ÚS 4/2012). Súdny exekútor je v mnohých atribútoch považovaný za podnikateľský subjekt a v jeho činnosti sú aj prvky súkromno-právneho rozmeru, napr. daňovo-právne, ekonomické a pod. Najvyšší súd SR k otázke postavenia súdneho exekútora v rozsudku sp. zn. 1SžoKS/61/2005 odkázal na výstižné závery Súdného dvora EÚ, ktorý uviedol, že „pokiaľ súdni exekútori nie sú vo vzťahu hierarchickej podriadenosti voči orgánu verejnej moci, keďže nie sú integrovaní do verejnej správy, vykonávajú svoju činnosť vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť, v určitých medziach stanovených zákonom si slobodne organizujú spôsoby výkonu svojej práce a sami vyberajú odmenu, ktorá tvorí ich príjem, musia byť považovaní za vykonávajúcich svoju činnosť nezávisle. Skutočnosť, že súdni exekútori podliehajú disciplinárnej kontrole pod dohľadom orgánu verejnej moci, rovnako ako skutočnosť, že ich odmena je určená zákonom, nepostačuje na spochybnenie tohto konštatovania“ (uznesenie Súdného dvora EÚ vo veci C-456/07 z 21.5.2008, rozsudok Komisia/Holandsko z 26.3.1987, 235/85, Zb. s. 1471, bod 14). V posudzovanej veci predmetom zmluvnej dohody strán bolo platenie súdnych poplatkov zo žiadostí o udelenie poverenia žalovaným exekútorom na účet oprávneného (v jeho mene) oproti záväzku oprávneného vrátiť tieto platby dohodnutým spôsobom, čo rozhodne nie je možné považovať za výkon exekučnej činnosti (v rámci konkrétnej exekučnej veci), resp. za výkon verejnej moci, ktorú na exekútora delegoval štát a ktorá sa spravuje verejným právom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany ju uzatvorili v súvislosti s hromadne podávanými návrhmi (v neurčitom počte) na vykonanie exekúcií v prospech oprávneného EX CREDIT, a.s., nie však v konkrétnej (jednotlivej) exekučnej veci, a teda pri uzatvorení dohody žalovaný vo vzťahu k žalobcovi nevystupoval v postavení orgánu verejnej moci (ako osoba vykonávajúca verejnú moc), ktorá nastupuje až momentom začatia konkrétneho exekučného konania, resp. udelením poverenia súdu na vykonanie exekúcie (§ 36 ods. 2 EP v znení účinnom do 31.3.2017). V tomto prípade teda jednoznačne prevažoval aspekt postavenia súdneho exekútora ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie (podnikateľskú činnosť) na účely tvorby zisku (IV. ÚS 236/08), pričom ide o nárok vyplývajúci zo súkromno-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný nekonal spôsobom, ktorý by mu Exekučný poriadok alebo zákon o súdnych poplatkoch účinné v čase jej uzavretia zakazoval, resp. neumožňoval a ani žiadnym nečestným či nemorálnym spôsobom. Vzhľadom na hromadný počet žalobcom v postavení oprávneného podávaných návrhov na vykonanie exekúcií žalovanému, dohodou upravený spôsob úhrady a kompenzácie súdnych poplatkov platených v exekučných konaniach exekútorom, podľa úvahy odvolacieho súdu mal nesporne i praktický význam, ktorý nemožno opomenúť pri posúdení samotného účelu spornej dohody. Z uvedených dôvodov záver súdu prvej inštancie o neplatnosti spornej dohody je nutné považovať za nesprávny.

28. Podľa posúdenia odvolacieho súdu žalobca duplicitným uplatňovaním totožných nárokov v danom spore a svojimi nedôvodnými a účelovými tvrdeniami a námietkami v konaní pred súdom prvej inštancie i v odvolacom konaní, ktorými spochybňuje platnosť, resp. právnou dovolenosť ním uzavretej dohody týkajúcej sa úhrady súdnych poplatkov v tisíckach exekúcií uskutočnených žalovaným v jeho prospech, dokonca popiera samotnú existenciu dohody vrátane oprávnenia vtedajšieho právneho zástupcu advokáta JUDr. Plichčíka na tento právny úkon za situácie, že svojho advokáta za účelom

vykonania dôkazu jeho svedeckou výpoveďou v konaní pred súdom prvej inštancie nezbažil povinnosti mlčanlivosti o skutočnostiach týkajúcich sa okolností uzavretia spornej dohody (§ 23 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov), atď., celkom odignoroval základné princípy súkromného práva, akými sú zásada autonómie vôle a princíp zmluvnej voľnosti (čl. 2 ods. 3 ústavy) a s tým spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy, ktoré sa uplatňujú nielen v občianskom práve, ale v rámci súkromného práva ako celku. Podľa judikatúry Ústavného súdu SR rešpekt a ochranu autonómie vôle je potrebné považovať za elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu (nález sp. zn. IV. ÚS 340/2012 z 22.11.2012, tiež nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 342/09). Rovnako dôležitým princípom je zásadná (nie však bezvýnimočná) ochrana tej osoby, ktorá uskutočnila právny úkon v dôvere v určitý, jej druhou stranou prezentovaný stav. Ten, kto vyvolal určité konanie, sa v zásade nesmie ex post dovolávať vád jednotlivých úkonov, ktoré sám spôsobil. Uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v rámci akéhokoľvek sociálneho styku s nimi je základným predpokladom fungovania komplexnej spoločnosti (pozri nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 342/09 z 15.6.2009, tiež rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 28Cdo 808/2011 z 28.3.2012). Zásada autonómie vôle vychádza z predpokladu, že subjekty súkromného práva môžu vstupovať slobodne podľa svojho uváženia do súkromnoprávnych vzťahov a dohodnúť si väčšinu práv a povinností, ak nie sú v danom konkrétnom prípade obmedzené zákonom. Uvedená zásada vyplýva z všeobecnejšej zásady legálnej licencie vyjadrenej v čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, v zmysle ktorej platí princíp: „Čo nie je zákonom zakázané, je dovolené“. Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Tento princíp je vyjadrením jednej z kľúčových zásad materiálneho právneho štátu - slobody jednotlivca a jeho prednosti pred štátom. Ideový základ tohto ústavného princípu je výstižne zhrnutý v čl. 4 francúzskej Deklarácie práv človeka a občana z roku 1789 a možno ho plne akceptovať aj v súčasnom ústavnom systéme „Sloboda spočíva v možnosti konať to, čo neškodí druhému. Výkon prirodzených práv každého človeka má len tie medze, ktoré zaručujú ostatným členom spoločnosti požívanie tých istých práv. Tieto medze môže stanoviť iba zákon“ (Orosz, L., Svák, J. a kol.: Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I Bratislava, Wolters Kluver SR s.r.o., 2021, s. 47- 48).

29. Zásada autonómie vôle umožňuje subjektu súkromného práva správať sa tak, aby čo najlepšie mohol uspokojovať svoje individuálne a spoločenské záujmy. Svojim konaním však musí zostať v medziach zákona, t.j. nesmie inú osobu poškodzovať, a to nielen zásahmi do jej osobnostných práv, ale ani zásahom do majetkového práva. Najdôležitejším prejavom autonómie vôle v súkromnom práve je zmluvná voľnosť. Realizácia zásady zmluvnej autonómie v súkromnom práve znamená, že subjekt občianskeho práva sa môže samostatne rozhodnúť, či urobí alebo neurobí právny úkon, slobodne vyberá adresáta právneho úkonu (možnosť slobodnej voľby druhej zmluvnej strany), sám môže zvoliť formu a obsah právneho úkonu s tým, že okrem povinných náležitostí zmluvy môže zahrnúť do obsahu zmluvy aj fakultatívne, resp. náhodné náležitosti. Dôležitým momentom pri uzatváraní zmlúv je potom predvídateľnosť, a to v prípade nepriaznivých právnych následkov pre účastníkov, resp. niektorého z nich, ak sa nebudú správať podľa práva [Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. zväzok (Všeobecná časť), 3. vydanie. Bratislava: Eurokódex 2017, s. 21, 22]. V tejto spojitosti je potrebné poukázať aj na závery právnej praxe vo vzťahu k účinkom právnych úkonov (zmlúv) a k princípu preferencie platnosti právnych úkonov, vrátane zmlúv, podľa ktorých: „Právne úkony sa uskutočňujú s jednoznačným zámerom vyvolať riadne právne účinky, čo možno vyjadriť aj tým spôsobom, že za bežných okolností nikto nerobí právny úkon s úmyslom, aby bol tento úkon neplatný. Neplatnosť právneho úkonu je reštriktívnou výnimkou, ku ktorej možno interpretačne dospieť iba v prípade, ak konkrétny úkon za žiadnych okolností neobstojí ako platný“ (pozri I. ÚS 242/2007, IV. ÚS 340/2012, IV.ÚS 15/2014, I.ÚS 640/2014, tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 132/2007).

30. So zreteľom na uvedené právne východiská a súvislosti vyplývajúce z cit. ustanovení a záverov právnej teórie a ustálenej právnej praxe, podľa posúdenia odvolacieho súdu v konaní zistené skutočnosti odôvodňujú prijať záver, že žalobcom tvrdený protiprávny úradný postup žalovaného súdneho exekútora a jeho zodpovednosť za škodu v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti, prípadne záväzok zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie v dôsledku porušenia povinnosti v zmysle ust. § 36 ods. 8 EP v znení právnej úpravy účinnej od 1.11.2013, neboli preukázané. V konaní nebolo sporné, že exekučné konanie vedené na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010 začalo podaním návrhu dňa 6.8.2010 a bolo právoplatne skončené dňa 31.8.2013, teda pred nadobudnutím účinnosti novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 299/2013 Z.z. (účinným od 1.11.2013), ktorý v § 36 ods. 8 výslovne upravil povinnosť súdneho exekútora vymožené peňažné prostriedky poukázať

oprávnenému bezodkladne, najneskôr do 14 dní od ich prijatia, pričom v spojení s intertemporálnym ust. § 243b ods. 2 EP sa toto ustanovenie použije i na exekučné konania začaté pred účinnosťou novely. V opačnom prípade oprávnenému vznikol osobitný procesný nárok (žalobná legitímácia) na vydanie exekučného titulu exekučným súdom (tzv. pokynového uznesenia) voči súdному exekútorovi podľa § 36 ods. 13 EP, prípadne na podanie žaloby na všeobecnom súde v civilnom sporovom konaní. V danom prípade žalovaný v exekúcii vedenej na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010 ku dňu účinnosti novely Exekučného poriadku (k 1.11.2013) už nedisponoval vymoženými peňažnými prostriedkami vo výške 192,20 € ako výťažkom, keďže tieto použil dohodnutým spôsobom (aj účtovne započítal) na úhradu žalobcovho zmluvného záväzku v zmysle uzavretej dohody. Tým došlo k zániku záväzku žalovaného (a pohľadávky žalobcu) na poukázanie oprávnenému (žalobcovi) výťažku z uskutočnenej exekúcie (vo výške 192,20 €, ktorá je predmetom odvolacieho konania) spôsobom splnenia dlhu a za tohto stavu nemožno dospieť k záveru o protiprávnosti postupu žalovaného v exekúcii či o bezdôvodnom obohatení súdneho exekútora prijatím peňažného plnenia (nevyplatením výťažku oprávnenému) bez právneho dôvodu. Na tomto závere nič nemení ani fakt, že žalovaný k platbám zúčtovaným na úhradu svojej pohľadávky z titulu ním zaplatených súdnych poplatkov vystavil žalobcovi faktúry (ako účtovné doklady) pre účely účtovnej evidencie a účtovne tieto platby „započítaval“, keďže záväzok žalovaného na poukázanie výťažku z exekúcie v danom prípade jednoznačne zanikol splnením, a nie jednostranným započítaním, hoc to žalovaný v rámci svojej procesnej obrany v konaní tak prezentoval. Podľa názoru odvolacieho súdu právnym (právom aprobovaným) dôvodom nevyplatenia výťažku z uskutočnenej exekúcie žalobcovi (v exekúcii oprávnenému) teda nie je zápočet, ale platná dohoda uzatvorená medzi stranami sporu. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považuje za nadbytočné vyjadrovať sa k otázke právnej možnosti a platnosti započítania pohľadávky súdneho exekútora voči pohľadávke oprávneného na vyplatenie výťažku z exekúcie, ktorá pre rozhodnutie daného sporu nemala právny význam (pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR napr. II. ÚS 254/04, III. ÚS 209/04). Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažuje za príliehavú na daný spor ani aplikáciu rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo 5127/2007 zo dňa 14.6.2007, na ktoré odkázal vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie. Navyše prípad posudzovaný cit. rozhodnutím je skutkovo odlišný od prejednávanej veci, a to najmä tým, že v tam riešenom prípade medzi exekútorom a oprávneným nebola uzatvorená dohoda o spôsobe naloženia s výťažkom z uskutočnenej exekúcie, ako je tomu v danej veci.

31. Za právne nepodloženú a nejasnú považuje odvolací súd argumentáciu žalobcu prezentovanú k otázke nestrannosti súdneho exekútora a naznačenej možnej nekorektnosti postupu žalovaného v exekučných konaniach, v ktorých platil súdne poplatky za oprávneného, napr. námietky, že v takom prípade by sa „neúmerne zvýšil právny záujem súdneho exekútora na vymožení súm zodpovedajúcich zaplateným súdnym poplatkom v porovnaní so situáciou, ak by súdne poplatky hradil žalobca ako oprávnený“, „súdny exekútor sa dostáva do fázy ekonomickej závislosti, pretože má prvoradý záujem na tom, aby peňažné prostriedky v exekúcii vymohol, a nie na korektnom priebehu exekučného konania so zohľadnením skutočností, že na povinného sa vzťahuje spotrebiteľská ochrana...“, prípadne že je ohrozená nezávislosť a nestrannosť exekútora voči účastníkom konania. K tejto argumentácii odvolací súd zdôrazňuje, že povinnosť súdneho exekútora postarať sa o vykonanie exekúcie a vymoženie exekvovanej pohľadávky je jeho základnou povinnosťou, ktorá vyjadruje opodstatnenie a zmysel existencie inštitútu súdneho exekútora (pozri § 59 ods. 1 EP) a na ktorú nadväzuje celý rad zákonných povinností exekútora normovaných Exekučným poriadkom (odborná starostlivosť, konanie bez zbytočných prieťahov, čestnosť, zodpovednosť a svedomitosť, atď.). Povinnosť exekútora postupovať pri výkone exekučnej činnosti s odbornou starostlivosťou, je úplne prirodzená, pričom Exekučným poriadkom je táto povinnosť osobitne upravená vo viacerých ustanoveniach. So zreteľom na povahu inštitútu súdneho exekútora ako orgánu verejnej moci, súdny exekútor je povinný pri výkone exekučnej činnosti postupovať voči účastníkom nestranne a nezaujato (§ 3 EP). Účelom a cieľom exekučného konania je uspokojenie vymáhaného práva oprávneného, avšak za súčasnej primeranej ochrany práv povinného a tretích osôb. Súdny exekútor je teda povinný svoje odborné znalosti a skúsenosti využívať vo svojom procesnom postupe v exekučnom konaní tak, aby bol naplnený cieľ konania, ktorým je efektívne vymoženie exekvovanej pohľadávky oprávneného a plné uspokojenie vymáhaného práva. Vzhľadom na uvedený cieľ exekučného konania a zákonné povinnosti súdneho exekútora, ktorý môže svoju činnosť vykonávať len zákonným spôsobom, pri zachovaní nezávislosti a nestrannosti voči účastníkom exekučného konania, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, v akom smere by skutočnosť zaplatenia súdneho poplatku exekútorom pri podaní návrhu v konkrétnej exekučnej veci za oprávneného, ktorý výdavok mal byť exekútorovi nahradený z výťažku v uskutočnených exekúciách, resp. dohodnutým spôsobom, mala negatívnym spôsobom ovplyvniť zákonnosť (a zároveň

korektnosť) postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní, ohroziť jeho nestranné rozhodovanie vo vzťahu k účastníkom konania alebo ovplyvniť intenzitu jeho snahy a „prvoradého záujmu“ na vymožení exekvovanej pohľadávky, v porovnaní so situáciou, ak by súdny poplatok v exekučnom konaní zaplatil z vlastných zdrojov oprávnený. K námietkam žalobcu je potrebné dodať, že súdny exekútor poverený exekúciou sa musí postarať o vykonanie exekúcie bez zreteľa na procesné úkony, činnosť alebo nečinnosť účastníkov konania, spravujúc sa vo svojej činnosti len zásadami zákonnosti, účelnosti a hospodárnosti, avšak efektívnosť snahy exekútora o úplné uspokojenie vymáhaného nároku (práva) oprávneného, nezávisí len od jeho odbornosti či rýchlosti jeho postupu v exekučnom konaní, ale aj od iných okolností, ktoré exekútor svojimi procesnými úkonmi nemôže ovplyvniť (napr. vecná opodstatnenosť návrhu na vykonanie exekúcie, ale predovšetkým majetkové pomery povinného).

32. Pokiaľ teda v danom prípade právnym titulom (dôvodom) pre ponechanie si sporného výťažku z uskutočnenej exekúcie žalovaným bola (platná) dohoda uzavretá medzi stranami sporu, v žiadnom prípade nemôže ísť o škodu ani o protiprávnu dispozíciu žalovaného s vymoženými peňažnými prostriedkami v exekúcii vednej na Okresnom súde Ružomberok sp. zn. 2Er/489/2010, EX 1379/2010 vo výške 192,20 €, prípadne o neoprávnené zadržovanie výťažku v exekúcii bez právneho dôvodu a žalovanému preto nemohol vzniknúť záväzok z bezdôvodného obohatenia, ani jeho zodpovednosť za škodu. V danej veci odvolací súd považuje za príliehavú všeobecnú zásadu súkromného práva, podľa ktorej ten, koná v medziach práva, nemôže škodiť inému (lat. „neminem laedit qui iure suo utitur“). To znamená, že ak niekto vykonáva svoje subjektívne právo, nemožno to z hľadiska objektívneho práva kvalifikovať ako spôsobenie škody, a to ani vtedy, ak tento výkon zasahuje do majetkovej alebo osobnej sféry iného subjektu práva, pokiaľ samozrejme nejde o prípad zneužitia subjektívneho práva, o aký sa nejedná v danom spore.

33. Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd dospel k záveru, že žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy 192,20 € (ktorá je predmetom odvolacieho konania) nie je opodstatnený a preukázaný, a preto vecne nesprávny rozsudok súdu prvej inštancie v jeho vyhovujúcom výroku (II.) podľa ust. § 388 CSP zmenil a žalobu o zaplatenie sumy 192,20 € ako nedôvodnú zamietol.

34. Neboli však podmienky pre potvrdenie (§ 387 CSP) a ani pre zmenu rozsudku (§ 388 CSP) v zamietavom výroku (V.) napadnutom odvolaním žalovaného, ktorým súd prvej inštancie vzájomnú žalobu zo dňa 30.9.2016 zamietol.

35. Pokiaľ ide o vzájomnú pohľadávku, ktorú žalovaný v priebehu súdneho konania uplatnil v rámci svojej procesnej obrany na započítanie proti pohľadávke žalobcu návrhom zo dňa 30.9.2016 (č.l. 846 - 847), ktorým žiadal zaviazať žalobcu zaplatiť mu sumu 37.521,- € istiny s prísl., je potrebné uviesť, že žalovaný svoj vzájomný nárok voči žalobcovi z faktúr č. 2013115, 2013106, 2013102, 2013096 a 2013087 v celkovej výške 37.521,- € uplatnil vzájomnou žalobou podľa ust. § 147 ods. 1 CSP „pre prípad, ak by súd považoval jeho započítacie prejavy voči žalobcovi predkladané v spore za neúčinné“, inak ho navrhoval posúdiť len ako prostriedok procesnej obrany v danom spore. Odvolací súd uznal platnosť spornej dohody uzavretej medzi stranami sporu, ako aj dôvodnosť obrany žalovaného a jeho argumentov a hmotnoprávnej námietky zániku záväzku v dôsledku „započítania“, ku ktorému malo dôjsť pred podaním žaloby, a preto prejav žalovaného v podaní zo dňa 30.9.2016 smerujúci k započítaniu so žalobou uplatneným peňažným nárokom, nakoľko neboli splnené podmienky uplatnenia vyššieho nároku v zmysle ust. § 147 ods. 2 CSP, odvolací súd posúdil ako prostriedok procesnej obrany žalovaného v konaní prostredníctvom kompenzačnej námietky proti podanej žalobe žalobcu, resp. ako dôvodnú námietku zániku záväzku, ku ktorému došlo už pred podaním žaloby. Vzhľadom na spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu, žaloba podaná žalobcom v spojení s už právoplatným zamietavým rozhodnutím súdu prvej inštancie bola v konečnom dôsledku zamietnutá v celom rozsahu, za tejto procesnej situácie o vzájomnom návrhu žalovaného nebolo potrebné rozhodnúť osobitným výrokom. Za predpokladu, že žalobcov nárok ako taký nie je možné považovať za dôvodný pre neexistenciu práva žalobcu na plnenie, nemožno totiž priznať riadne právne účinky ani kompenzačnej námietke žalovaného (Števec, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 550).

36. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku (V.) o zamietnutí vzájomného návrhu žalovaného pre nedostatok vecnej procesnej podmienky konania (chýbajúci vzájomný návrh žalovaného), postupom podľa ust. § 389 ods. 1 písm. a) CSP bez ďalšieho zrušil. Odvolací súd

pripomína, že v tomto prípade nebol viazaný žalovaným uplatnenými odvolacími dôvodmi, lebo nedostatok procesnej podmienky konania súd môže zistiť aj bez námietky strán.

37. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 2 CSP, podľa § 388 CSP zmenil rozsudok aj v závislých výrokoch o nároku strán na náhradu trov konania, ktorý posúdil aj v kontexte odvolacích námietok žalobcu uvedených v podanom odvolaní. Odvolací súd dospel k záveru, že v celom konaní, teda v jeho prvoinštančnom štádiu i v jeho odvolacej časti mal v konečnom dôsledku plný procesný úspech žalovaný a pri zohľadnení procesného zavinenia žalobcu na zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 3.638,92 €, preto odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výrokoch o trovách konania strán a intervenienta tak, že priznal žalovanému a intervenientovi na jeho procesnej strane podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods. 1 CSP proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti konečného rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerov hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a dovolací návrh, t.j. čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred

diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).